

Nguyễn Nhật Ánh

KINH VẠN HOA 17
LỘ THUỐC TÀNG HÌNH

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 17: Lộ Thuốc Tàng Hình

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 01-November-2015

Tổng số 82 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Sóng mỗi lúc một lớn. Từng đợt sóng từ ngoài khơi xa thi nhau ủa vào, đợt sau cao hơn đợt trước, xô đẩy nhau tràn lên bãi cát làm tung những đám bọt trắng xoá, rồi thông thả rút trở ra biển sau khi đã nô đùa thỏa thích với những con còng gió lủi nhanh như chớp.

Đó là buổi chiều. Thủy triều lên nhanh và gió càng lúc càng trở nên mạnh hơn.

Những người đi tắm biển lần lượt trở về nhà. Những kẻ nán lại cũng không còn bơi ra xa mà rút dần lên bãi cát.

Nó không nhìn thấy tất cả những điều đó. Đúng hơn, nó nhìn thấy nhưng không mảy may chú tâm. Bởi vì nó đang ở rất xa mọi người. Nó đang ở rất xa dì nó.

Chiều nào cũng vậy, hễ dì nó dắt nó ra biển là sớm muộn gì nó cũng tìm cách trốn thoát tầm mắt của dì để một mình tha thân dọc theo bờ biển lần mò đến đây.

Chỗ nó đang ngồi là một cù lao nhỏ. Cù lao nằm cách bờ biển không xa lắm, khoảng chừng hai mươi thước. Cù lao nhỏ, không có người ở, chỉ tro trọi một ngôi miếu cổ nằm nép mình dưới dăm tán lá xanh.

Cây cối thưa thớt nhưng lại có chim về ở. Chiều nào nó cũng nghe tiếng chim ríu rít trên tầng không trước khi đáp xuống. Có lẽ đó là một loại nhận biển, nó nghĩ vậy và nghiêng tai nghe ngóng. Tiếng chim gọi nhau hòa lẫn với tiếng sóng tạo nên một âm thanh du dương và khắc khoải kỳ lạ. Bao giờ nghe thấy âm thanh lạ lùng đó, nó cũng đều cảm thấy bồi hồi. Những lúc như vậy nó luôn nhớ tới ba nó.

Quê nó thuộc một làng ven biển miền Trung. Như những người đàn ông làng chài khác, ba nó làm nghề đi biển. Ba nó thường ra khơi vào buổi chiều và bao giờ cũng trở về vào tờ mờ sáng hôm sau. Thường, nó chưa ngủ dậy thì ba nó đã cất lưới và về tới nhà. Đang nằm ngủ, hễ thấy giấc mơ của mình bỗng hăng nồng mùi cá tươi, mở mắt ra thế nào nó

cũng trông thấy ba nó.

Nhưng rồi một hôm ba nó không về nữa. Một ngày, hai ngày rồi cả tuần lễ trôi qua, ba nó vẫn biệt tăm. Những người bạn của ba đều trở về, riêng ba thì không. Người ta bảo ba nó đi như thế là xa lắm. Mẹ nó cũng bảo thế. Mẹ bảo ba đi xa, rất xa, xa đến mức không bao giờ quay về với mẹ con nó nữa.

Mẹ bảo ở tí ngoài xa, giữa biển khơi, giữa muôn trùng sóng nước có một hòn đảo tên là đảo Thần Tiên. Đảo Thần Tiên đầy kỳ hoa dị thảo, suối làm bằng sữa, cây bằng bánh và những ngọn núi toàn là kem. Và những người tốt bụng sớm muộn gì cũng được thần tiên trên đảo rước về ở chung với họ. Ba nó là người tốt, vì vậy ba nó được đón về đảo Thần Tiên.

Dĩ nhiên khi nghe mẹ nói vậy, nó không khóc nữa. Nhưng nó vẫn thấy buồn buồn. Vắng khuôn mặt rắn rỏi và nâu bóng, vắng tiếng nói và giọng cười khoẻ khoắn của ba nó, vắng những ngón tay thỉnh thoảng cù nhong nhột vào lòng bàn chân nó, nó cảm như thấy thiếu một điều gì - một điều gì không ai bù đắp nổi.

Dĩ nhiên nó không muốn ba nó ra đảo Thần Tiên. Nó muốn ba nó ở nhà với mẹ con nó hơn. Nhưng ba nó đã quyết ra đảo Thần Tiên rồi thì một ngày nào đó nó phải ra đây tìm ba nó. Muốn vậy, nó phải là người tốt.

Một người tốt là một người không bao giờ cãi lời mẹ. Vì vậy dù không muốn, nó vẫn vâng lời mẹ vào Vũng Tàu ở chơi với dì nó một thời gian. Mẹ nó không muốn nhìn thấy nó chiều nào cũng ra bãi biển ngồi bệt trên bãi cát ướt ngóng về phía khơi xa. Mẹ không muốn nhìn nó ủ dột vì nhớ ba.

Vũng Tàu cũng là vùng biển. Nhưng biển miền Nam khác với biển miền Trung quê nó. Biển miền Nam hiền hòa. Biển miền Nam không có những con sóng thần lớn như ngôi đình bất thần đổ ập xuống làng chài ven bờ và hung dữ cuốn phăng tất, người ta, nhà cửa, trâu bò, cây trái, đi biệt tăm biệt tích không chừa một thứ gì.

Dì nó làm nghề cho thuê dù và ghế bố ở bãi biển. Mỗi chiều, nó vẫn thường đi theo dì ra Bãi Sau. Ngày nào nó cũng nhìn thấy biển. Nhưng nó không háo hức tung tăng trong sóng nước như những đứa trẻ khác. Là dân làng chài nhưng nó bơi lội rất kém. Nó là con gái, lại còn quá

nhỏ. Mỗi khi ra biển, nó thích trốn đi lần ra cù lao này ngồi lắng tai nghe tiếng sóng và tiếng chim xôn xao riu rít trên đầu hơn. Nó ngồi ở đó một mình và nghĩ đến ba nó. Nó nghĩ đến một ngày sẽ ra đảo Thần Tiên để gặp lại ba.

Cù lao được nối liền với bãi biển bằng những hòn đá tròn và mượt rêu. Đó là đường ra miếu cổ. Chẳng biết ai đã kê những tảng đá đó nhưng từ khi phát hiện ra cù lao này nó đã thấy những tảng đá xếp hàng tại đó rồi.

Thường ngày, nó nhảy từ tảng đá qua tảng đá khác để xuống cù lao. Khi mặt trời xuống thấp và nước biển dâng lên lấp xấp mặt đá, nó lại nhảy qua những tảng đá để trở lại chỗ đi nó ngồi. Có khi nó không đến chỗ đi mà đi thẳng về nhà, lúi húi vo gạo thổi cơm.

Những lần như vậy, đi nó sợ đến thót tim, tưởng nó chết đuối ở đâu dưới biển. Đến khi hót hải về nhà, thấy nó đang loay hoay trong bếp, đi nó mới hoàn hồn và la nó một trận nên thân. Nhưng rồi đi nó quen dần. Đi chẳng còn cuống quýt mỗi khi không tìm thấy nó ngoài bãi biển nữa.

Chiều nay khốn nỗi lại không giống như những buổi chiều trước đó. Mãi băng khuâng chìm đắm trong tiếng biển xôn xao, mãi ngây ngất trong tiếng chim gọi nhau xao xác trong gió, mãi mơ mộng đến ngày gặp lại ba, nó không để ý mực nước biển mỗi lúc một dâng cao.

Đến khi nó bừng tỉnh, định trở về nhà thì những tảng đá nối liền cù lao vào bãi cát đã chìm khuất dưới mặt nước từ bao giờ. Nó muốn khóc thét lên khi không nhìn thấy lối đi quen thuộc. Không có những tảng đá, khoảng cách từ chỗ nó ngồi và đất liền dường như rộng ra và trở nên xa xôi diệu vợi vô kể.

Nó đứng bật dậy nhón nhác nhìn quanh, thấy tứ bề đâu cũng sóng nước mênh mông. Tiếng sóng ì oạp vỗ bờ bây giờ không còn hiền hòa, gọi nhớ nữa mà bỗng dưng trở nên hãi hùng, đầy đe dọa.

Nó đưa cặp mắt bắn loạn nhìn về phía xa, chỗ bãi tắm nơi đi nó vẫn ngồi, hốt hoảng khi không còn thấy những chiếc dù màu quen thuộc. Đi nó chắc cũng đã trở về nhà. Những người tắm biển lúc này còn đông đúc đường kia cũng đã đi đâu mất, chỉ còn lèo tèo dăm bóng người đang rút dần lên bãi.

Mà nếu bãi tắm đông người cũng chẳng ai trông thấy nó. Chỗ nó đang đứng cách khá xa bãi tắm. Nó nhìn thấy người ta đi lại bé tẹo như con kiến thì ắt người ta cũng tưởng nó là một con kiến thôi, huống chi nó là một đứa bé, có nghĩa là một con kiến bé.

Có lúc nó đánh liều thò chân xuống nước, quờ quạng xem có đập nhằm tảng đá nào không nhưng nó chẳng thấy gì ngoài sự sợ hãi đang thấm dần lên người lên ngực nó theo hơi nước lạnh buốt.

Như vậy mình sắp chết rồi. Một lát nữa thôi, thủy triều sẽ lên cao, sẽ nhấn chìm mình dưới lòng biển sâu hút này. Từ trước đến nay nó chưa bao giờ sợ chết, nhưng lúc này thì nó sợ. Nó muốn được sống để làm một người tốt. Nó muốn một ngày nào đó nó được rước ra đảo Thần Tiên. Nó muốn gặp lại ba nó xiết bao.

Nhưng mọi hy vọng của mình thế là tiêu tan! – Nó sợ hãi và buồn rầu nghĩ – Mình sẽ không thể nào gặp lại ba. Mẹ mình, và cả dì mình nữa, mình cũng sẽ không bao giờ gặp lại!

Viễn ảnh kinh hoàng đó khiến nó thót bụng lại và òa khóc.

- Ê! Mà làm gì mà khóc lóc om sòm ngoài đó thế?

Một giọng nói thình lình vọng tới tai nó.

Nó lập tức nín khóc và quay đầu nhìn lên bờ. Một thằng bé trạc tuổi nó đang đứng chỗ bãi cát nhìn ra.

Một nỗi mừng rỡ vô hạn ập đến làm nó choáng ngợp. Nó mừng rỡ đến mức chẳng còn biết ngạc nhiên là gì. Nó chẳng buồn thằng bé vừa gọi là ai và từ đâu đến. Nó chỉ cuống quýt:

- Anh ơi, cứu em với! Em sắp chết rồi!

Thằng bé dường như không tin lời nó, cứ cười khì:

- Xạo đi mà! Mà sống nhăn mà bảo là sắp chết!

- Nhưng chốc nữa em sẽ chết! – Nó nói, giọng méo mào và giận dỗi.

- Tao không tin! – Thằng bé vẫn lắc đầu, khẳng khẳng – Con người ta chẳng ai lại tự nhiên lăn đùng ra chết được cả!

- Không phải em lăn đùng ra chết! – Nó đưa cặp mắt ngân ngấn nước nhìn xuống biển – Em sắp chết vì em không vào bờ được!

Tới đây thì thằng bé hiểu ra. Nhưng thằng bé vẫn đứng yên, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao mày lại không vào bờ được?

- Còn tại sao nữa! – Nó bực tức dậm chân và chỉ tay xuống nước – Anh không thấy các tảng đá đã chìm xuống đáy biển rồi sao!

Thằng bé lại nhe răng cười:

- Ối dào! Chúng chìm xuống dưới nước thì kệ xác chúng chứ! Mày cứ bước đi đại, đâu có chết chóc gì!

Miệng nó méo xệch:

- Em không thể bước đi được! Em không biết những tảng đá nằm ở chỗ nào!

Thằng bé thu nụ cười lại và đưa mắt quan sát con nhóc đang đứng sệt sệt trên cù lao trước mặt. Ủ, có thể con bé này mới từ thành phố Hồ Chí Minh ra, nó chả biết cóc gì địa hình nơi đây! Nghĩ vậy, thằng bé bắt chước người lớn “e hèm” một tiếng rõ to, rồi trịnh trọng nói:

- Thôi được! Mày cứ đứng yên đó, để tao dắt mày vào!

Thằng bé miệng nói chân bước. Trước vẻ mặt sững sờ của nó, thằng bé nhảy phóc xuống mặt nước, nhẹ nhàng như một con nhái nhảy xuống ao.

- Ủy, coi chừng!

Nghe nó hốt hoảng kêu lên, thằng bé đứng co chân trên tảng đá, cười kiêu hãnh:

- Đường ra cù lao này, tao nhắm mắt cũng đi được, dễ gì té!

Tưởng thằng bé nói chơi, ai ngờ lại làm thật. Nhắm tịt hai mắt, thằng bé bước chân thoăn thoắt hết như đang đi trên đất liền.

Thằng bé làm nó phục lăn:

- Ôi, anh giỏi ghê!

- Tao còn chạy được nữa cơ! – Thằng bé phồng mũi khoe và đột ngột tăng tốc – Ca nô cũng chưa chắc đã đuổi kịp...

Thằng bé ba hoa chưa hết câu, bỗng trượt chân rơi đánh “tôm” một cái khiến nó vội đưa tay bụm mặt:

- Ôi! Anh làm sao thế?

Thằng bé lóp ngóp ngoi đầu khỏi mặt nước, tay quàng qua tảng đá đang cố leo lên, miệng nói:

- Tao có làm sao đâu! Chỉ là sảy chân một tẹo thôi mà!

Dù thằng bé nói cứng, nó vẫn chưa hết sợ:

- Anh không làm sao chứ?

Mặt thằng bé lộ vẻ giận, lúc này thằng bé đã lại đứng trên tảng đá:

- Tao bảo không sao là không sao mà! Sao mà cứ hỏi tới hỏi lui mãi thế?

Rồi không đợi nó mở miệng, thằng bé hăm hăm khoa chân bước tới. Lần này hơi ngán, thằng bé không dám nhảy lóc phóc như lần trước nữa mà dọ dẫm từng bước một, từ từ tiến lại chỗ nó đứng.

Nhưng thằng bé không đặt chân lên cù lao. Tới tảng đá cuối cùng, thằng bé đứng lại, hất đầu hỏi:

- Mà nhìn kỹ chưa?

- Nhìn kỹ gì cơ?

- Nhìn kỹ chỗ tao đứng ấy!

Nó vẫn không hiểu:

- Nhìn kỹ chỗ anh đứng để làm gì?

Câu hỏi của nó làm thằng bé nhăn mặt:

- Sao mà ngốc thế? Mà phải nhìn kỹ chỗ tao đặt chân để biết vị trí của tảng đá! Có vậy mới bước theo được chứ!

- Thì ra thế! – Nó mới gật đầu về biết lỗi và nhìn chăm chăm xuống mặt nước – Em đã nhìn kỹ rồi!

Thằng bé khịt mũi:

- Thế bây giờ tao bắt đầu bước đi nhé! Mày ở phía sau cố nhìn cho kỹ, hể tao đặt chân chỗ nào mày phải đặt chân ngay chỗ đó, nhớ chưa?

Nói xong, thằng bé xoay người hướng vào bờ, chuẩn bị bước. Nhưng rồi không hiểu nghĩ sao, thằng bé vẫn giữ nguyên tư thế đó, không chịu nhúc nhích.

- Sao anh còn chưa đi? – Nó ngạc nhiên hỏi.

- Đi sao được mà đi! - Thằng bé vẫn quay lưng về phía cù lao, giọng hờn giận – Tao hỏi mày “nhớ chưa”, mày đã trả lời tao đâu!

Nó hơi khựng lại một thoáng rồi mỉm cười gật đầu:

- Em nhớ rồi!

Tất nhiên thằng bé không nhìn thấy nụ cười của nó, nếu thấy thằng bé sẽ lại tiếp tục vắn vẹo chứ không chịu đi ngay.

Rất may là thằng bé tuyệt không ngoảnh đầu lại. Vì vậy khi nghe nó nhỏ nhẹ đáp lời, thằng bé liền hài lòng cất bước.

CHƯƠNG 2

Cứ thế, người trước kẻ sau hai đứa bé cứ lặng lẽ nhích dần vào bờ. À lộn, không phải lặng lẽ. Cứ bước hai, ba bước, thằng bé lại nhắc:

- Mà nhớ nhìn kỹ chân tao đấy nhé!

Và con bé lại trả lời:

- Em nhớ rồi!

Nhưng mặc dù thằng bé vẫn nhắc chăm chú và con bé vẫn thận trọng làm theo lời căn dặn, đi đến giữa quãng đường, con bé đột nhiên lao đảo như người say sóng.

Nghe tiếng con bé buột miệng “ối” lên một tiếng, thằng bé hốt hoảng quay đầu lại:

- Mà sao thế?

- Tảng đá này trơn quá!

Con bé xanh mặt đáp, những ngón chân cố bám vào lớp rêu trơn tuột một cách tuyệt vọng.

Thằng bé lập tức chồm người về phía sau và vội vã chìa tay ra:

- Mà bám lấy tay tao đây nè!

Con bé gắng gượng rướn người về phía bàn tay đang chìa ra nhưng không kịp nắm lấy, nó bỗng hét lên một tiếng và chao người đi.

Thằng bé chưa kịp phản ứng gì thì con bé đã rơi tòm xuống biển.

- Rõ là đồ hậu đậu!

Thằng bé lằm bằm và không một phút chần chừ, nó lao vút người theo cô bạn mới quen.

Con bé sống ở làng chài từ bé nhưng không rành thủy tánh. Nó chưa

kip theo những đứa trẻ cùng lứa lội xuống biển nô đùa cùng sóng nước thì ba nó đã ra đi. Từ ngày đó, mỗi lần theo mẹ hoặc người làng ra bến cá, nó chỉ ngồi bó gối trên bờ, mơ màng đôi mắt ra khơi.

Vì vậy, khi thằng bé lội được nó lên, mặt mày nó đã xanh mét như tàu lá chuối. Hai tay ôm choàng lấy tảng đá trơn nhẵn, nó nhắm tịt mắt, còn miệng thì hôn ha hôn hển.

Thằng bé bám bên cạnh, lo lắng hỏi:

- Mày có bị uống nước nhiều không!

- Có! – Con bé thều thào.

- Nhiều không?

- Nhiều! – Con bé vừa đáp vừa phun phì phì - Mặn chát hà!

Dù đang lo ngay ngáy, thằng bé cũng bật cười:

- Nước biển mà lại!

Rồi nó trách:

- Tại mày hết đó! Tao đã bảo cẩn thận mà mày không nghe!

- Em vẫn nghe, nhưng té thì vẫn té! – Con bé cãi, nó quên khuấy nó vừa chết hụt và vẫn còn ngâm mình dưới nước.

Thái độ bướng bỉnh của con bé khiến thằng bé tức anh ách. Nhưng nhìn cặp môi tái xanh của cô bạn mới, thằng bé không nổi mắng. Nó chép miệng giục:

- Thôi, mày leo lên đi! Ở dưới nước một hồi mày sẽ chết cồng liền!

- Thế còn anh?

Thằng bé hừ mũi:

- Tất nhiên tao cũng leo lên! Mày leo lên trước còn tao leo sau!

Nghe vậy, con bé yên tâm lồm cồm trèo lên tảng đá. Tảng đá khuất dưới mặt nước, lại ướt rêu, nên con bé loay hoay mãi mới trèo lên được.

Đợi con bé đứng chân trên tảng đá, thằng bé mới bơi sang tảng kế tiếp,

nhún mình trèo lên.

- Bây giờ mày phải cẩn thận nghe chưa!

Trước khi bước tiếp, thằng bé quay đầu lại dặn. Rồi chừng như chưa yên lòng, nó chìa tay ra sau:

- Hay là mày nắm tay tao để tao dắt đi. Như vậy mày khỏi phải ngã xuống biển lần nữa!

Con bé có lẽ chả mong gì hơn. Vừa té xuống nước, bụng nó còn giật thon thót. Nó thò tay nắm chặt tay thằng bé và nhoẻn miệng cười:

- Ủ, như vậy em đỡ sợ hơn!

Con bé đỡ sợ hơn, do đó bàn chân nó đặt trên những tảng đá cũng vững vàng và tự tin hơn.

Đứa dìu đứa vịn, thoáng mắt cả hai đã đặt chân lên bãi cát.

Đến lúc này, con bé mới sực nhớ mình chưa cảm ơn ân nhân:

- Cảm ơn anh... anh...

Thằng bé cười khì:

- Tao tên Mạnh!

Con bé cũng cười:

- Cảm ơn anh Mạnh!

Mạnh xua tay:

- Không có gì! Trước nay tao cứu hàng tỉ người! Cứu một đứa nhóc như mày chỉ là chuyện vặt!

Nghe Mạnh ba hoa, con bé hồn nhiên vỗ tay reo:

- Ôi, thế anh làm nghề cứu hộ đấy!

- Bậy! - Mạnh đỏ mặt - Nhà tao ở gần đây! Tao thường ra biển chơi, thấy ai gặp nguy thì tao cứu, thế thôi!

Con bé chẳng hề nghi ngờ gì về “thành tích” của Mạnh. Nó gật đầu thán

phục:

- Anh còn bé mà giỏi ghê!

Lời khen ngợi thật thà của con bé làm Mạnh nhún hún:

- Ai bảo mày là tao còn bé? – Vừa nói nó vừa ưỡn ngực – Tao đã mười hai tuổi rồi cơ đấy!

Mười hai tuổi đối với con bé vẫn là bé. Nó không hiểu tại sao ân nhân của nó cứ nhất quyết phản đối điều đó. Nhưng nó không muốn làm phật lòng ân nhân, đành nói xuôi theo:

- Ủ, anh là người lớn. Còn em thì bé.

Thấy con bé “tâng bốc” mình lên hạng người lớn, Mạnh khoái chí cười toe:

- Mày bé đứt đuôi chứ lị! Nhưng mà mày thông minh!

Đang nói, nó bỗng chớp chớp mắt:

- Ê! Nhưng tao quên hỏi mày mấy tuổi!

- Em mười một tuổi!

Câu trả lời của con bé khiến Mạnh giật thót. Hoá ra con bé này chỉ nhỏ hơn mình có một tuổi. Mà khoảng cách giữa “người lớn” và “trẻ con” không thể chỉ xê xích nhau có một tuổi như thế! Nhưng đã trót bảo đối phương là trẻ con rồi, Mạnh chẳng muốn thú nhận là mình bộp chộp. Nó ậm ừ một hồi rồi hắng giọng:

- Mười một tuổi thực ra vẫn còn bé lắm! Sang năm mày mới trở thành người lớn như tao được!

Con bé dường như chẳng quan tâm đến chuyện “trẻ con” hay “người lớn” lắm. Nghe Mạnh ra oai, nó chỉ mỉm cười:

- Ủ, sang năm em mới giống như anh được!

Thấy mình nói gì đối phương cũng ngoan ngoãn tán đồng, Mạnh sướng rơn. Nó tí mắt khen:

- Mày không những thông minh mà còn lễ phép với... người lớn nữa! À

quên, tao hỏi tuổi mày mà quên hỏi tên mày! Thế mày tên gì?

Con bé liếm môi:

- Em tên là Mèo Con!

- Ồi trời ơi! - Mạnh ôm bụng – Mày là người chứ đâu phải là mèo!

Trước thái độ bất lịch sự của Mạnh, Mèo Con chẳng hề tự ái hay mắc cỡ. Nó thản nhiên:

- Từ nhỏ ba em vẫn gọi em như thế!

Mạnh nheo nheo mắt, nó thẳng người lên:

- Thôi được thế thì tao bắt chước ba mày gọi mày là Mèo Con vậy!

Rồi nó giở giọng bông đùa:

- Thế ba Mèo Con đâu rồi?

- Ba em ấy ư?

Mạnh hừ giọng:

- Thì tao hỏi ba mày chứ chẳng lẽ tao lại hỏi ba tao!

Mèo Con quay đầu nhìn mông lung ra biển:

- Ba em đang ở ngoài đảo!

- Ba mày là lính đảo hờ?

- Không!

- Hay ba mày làm nghề đánh cá?

- Trước đây ba em vẫn đi đánh cá! – Mèo Con gật đầu, đáp bằng giọng buồn bã – Nhưng bây giờ ba em không đi đánh cá nữa!

Mạnh ngo ngác:

- Không đi đánh cá nữa thì ba mày ra đảo làm gì?

Mắt Mèo Con sáng lên:

- Ba em chẳng làm gì cả! Ba em là người tốt nên được rước ra đảo Thần Tiên! – Đang hăm hờ Mèo Con bỗng cup mắt xuống – Nhưng ba em sẽ ở luôn ngoài đảo! Ba sẽ không trở về với em nữa!

Mạnh lắng nghe một hồi bỗng vùng kêu:

- Mày chỉ giỏi xạo! Tao xem bản đồ thấy ngoài biển chỉ có đảo Phú Quốc, Côn Sơn với lại Hoàng Sa, Trường Sa,... thôi! Làm quái gì có hòn đảo nào tên là đảo Thần Tiên!

- Em không xạo - Giọng Mèo Con ảm ức pha chút giận dỗi – Chính mẹ em đã nói với em như thế!

- Chính mẹ mày nói? – Cặp mắt Mạnh tròn xoe.

- Ủ! – Mèo Con gật đầu - Mẹ em nói. Những người khác trong làng cũng nói.

Tiết lộ của Mèo Con khiến Mạnh ngạc nhiên quá đỗi. Quên cả rụt rè, nó cầm tay Mèo Con lay lay:

- Câu chuyện đầu đuôi ra sao, mày kể tao nghe xem! Ba mày đi ra đảo Thần Tiên gì đấy khi nào?

Mèo Con lại chớp mắt nhìn ra khơi. Bao giờ nhớ đến, nó cũng nhìn ra khơi. Trong tâm tưởng của nó, hòn đảo nơi ba nó đang sống là một nơi chốn đẹp đẽ nhưng mịt mù. Chỉ có người tốt mới ra đấy được, còn người xấu thì không thể đặt chân tới, thậm chí không thể nhìn thấy.

Mèo Con từ từ nhớ lại. Chuyện đã xảy ra nhiều năm về trước nhưng trong ký ức Mèo Con, dường như ba nó mới ra đi ngày hôm qua. Nó kể:

- Một buổi sáng nọ, em tỉnh dậy mà không nhìn thấy ba...

Mạnh đứng nghe bên cạnh, há hốc miệng nghe. Giọng kể ngậm ngùi của cô bạn mới ngấm dần vào tâm hồn nó. Bỗng chốc, nó cảm thấy xót xa. Nó thấy thương Mèo Con vô ngần. Như vậy Mèo Con không hay biết ba mình đã chết. Ba của Mèo Con không ra đảo Thần Tiên như nó tưởng. Không có một hòn đảo nào như thế.

Thuyền của ba nó chắc chắn đã bị giông bão đánh chìm giữa biển khơi. Vậy mà Mèo Con không biết. Nó cứ đinh ninh ba nó còn sống và hiện giờ đang ngồi đánh cờ với mấy ông tiên. Tội nghiệp nó ghê!

Trước đây Mạnh chưa bao giờ khóc. Vậy mà bây giờ nó phải quay mặt đi để Mèo Con không nhìn thấy đôi mắt ướt của nó. Cả khi Mèo Con thuật xong câu chuyện về ba mình, Mạnh vẫn chưa hết xao xuyến.

- Anh nhìn gì ngoài đó thế? – Mèo Con hỏi khi thấy Mạnh cứ đứng chôn chân nhìn chăm chăm ra biển.

Mạnh đáp, vẫn không quay đầu lại:

- Tao đang đoán xem đảo Thần Tiên nằm về hướng nào!

- Ôi! – Mèo Con reo lên - Thế anh tin có đảo Thần Tiên rồi ư?

- Ủ! Bây giờ tao mới nhớ lại! Hình như tao đã từng nghe về hòn đảo này!

- Thấy chưa! – Mèo Con tiếp tục nói bằng giọng hớn hỏ - Khi này em đã bảo mà anh không tin!

Mạnh mỉm cười quay đầu lại:

- Nhưng bây giờ thì tao tin! Tao cũng tin đó là hòn đảo của thần tiên và của những người tốt!

Mèo con nheo nheo mắt:

- Thế anh có muốn ra đó không?

- Ai mà chẳng muốn! - Mạnh khịt mũi - Chỉ nghe mà kể ngoài đó suốt làm bằng sữa, núi làm bằng kem tao đã thích mê! Có điều tao không phải người tốt!

- Xí! – Mèo Con chun mũi – Anh mà không phải không phải người tốt? Thế vừa rồi anh chẳng cứu em là gì!

- Đó là chuyện nhỏ!

Mèo Con chớp mắt:

- Nhưng nếu anh làm nhiều chuyện tốt nhỏ thì sẽ thành chuyện tốt lớn! – Đang nói, Mèo Con bỗng mơ màng – Em cũng cố gắng làm nhiều việc tốt để một ngày nào đó anh và em sẽ cùng nhau ra đảo Thần Tiên một lượt. Em sẽ dẫn anh đi gặp ba em.

Không muốn Mèo Con cụt hứng, Mạnh gật đầu “ừ” chiếu lệ, rồi nó tặc lưỡi nói:

- Nhưng chuyện ra đảo Thần Tiên từ từ tính sau! Bây giờ mày phải về nhà kéo dì mày trông!

- Ờ há! – Mèo Con nói, rồi chột nhìn xuống người – Nhưng quần áo em ướt thế này, về nhà dì lại mắng cho!

Bây giờ Mạnh mới để ý Mèo Con mình mảy tóc tai ướt đầm. Nó sực nhớ nãy giờ đứng nói chuyện với mình, Mèo Con vẫn mặt mày tím tái và chốc chốc lại rùng mình vì lạnh.

- Thôi được rồi! - Mạnh khoát tay – Bây giờ tao sẽ dẫn mày về nhà tao! Tao sẽ kiểm quần áo sạch cho mày thay!

- Nhà anh ở đâu? – Mèo con tròn mắt hỏi.

Mạnh chỉ tay lên dốc:

- Nhà tao ở đằng sau mỏm núi này! Cũng trên đường về nhà dì mày đấy!

Mèo Con định nghe theo Mạnh nhưng đến phút chót, nó lại lắc đầu nguây nguẩy:

- Không được! Không được!

- Sao không được?

- Em mặc quần áo con trai về nhà sao được!

Mạnh cười hì hì:

- Mày ngốc quá! Ai bảo mày tao sẽ đưa mày quần áo con trai? Tao sẽ mượn quần áo chị Hạnh cho mày mặc!

- Như thế cũng không được!

Lần này, lời từ chối của Mèo Con làm Mạnh chưng hửng:

- Đây là quần áo con gái kia mà!

- Con gái cũng thế! – Mèo Con nhăn nhó – Em mặc quần áo người lạ về

thế nào dì em cũng mắng!

- Thì ra vậy!

Mạnh nói, thoát lộ về bồi rồi. Nhưng rồi nó nghĩ ngay ra cách gỡ bí:

- Bây giờ thế này! Tao dẫn mày về nhà lấy quần áo của chị Hạnh tao cho mày thay. Còn quần áo của mày thì mày cố vắt cho thật khô, sau đó đem ra ủi...

Mạnh chưa nói dứt câu, Mèo Con đã tươi tỉnh ngắt lời:

- Em hiểu rồi! Sau khi ủi cho khô, em lại mặc quần áo của em và trở về nhà!

- Thì thế! Mày thông minh ghê!

Lần thứ ba trong một buổi chiều, Mạnh khen Mèo Con thông minh. Nhưng Mèo Con không để ý đến chuyện đó. Nó hí hửng kéo tay Mạnh:

- Ủ, cách này hay đấy! Anh và em đi đi!

CHƯƠNG 3

Roi xuống biển, không chỉ có một mình Mèo Con. Cả Mạnh cũng lặn hụp một nhòai dưới nước, một lần vì nhảy lon ton bị trượt chân, một lần vì phóng xuống cứu Mèo Con.

Nhưng Mạnh không thấy lạnh.

Nó là con trai, lại thường xuyên chạy nhảy ngoài trời, bị ướt quần ướt áo như thế này chỉ là chuyện xoàng.

Mèo Con thì không thể. Càng lên dốc, gió càng lồng lộng, Mèo Con rét run.

Nhưng Mạnh không biết làm gì để giúp đỡ bạn. Áo nó cũng ướt nhẹp, không thể choàng cho Mèo Con được. Nó chỉ biết luôn miệng động viên:

- Mày gắng chịu một tí nữa thôi! Sắp tới nhà tao rồi!

- Anh đừng lo! Em không sao đâu!

Mèo Con đáp, giọng điệu thì cứng cỏi nhưng Mạnh nghe rõ hai bàn răng nó đang đánh vào nhau lộp cộp.

- Hay là tao với mày chạy thi? - Mạnh đề nghị.

- Chạy thi? – Mèo Con ngần ngại

- Ừ, chạy thi xem ai tới nhà trước!

Mèo Con cười:

- Em làm sao chạy lại anh được!

- Chạy không lại cũng chạy!

Mèo Con ngệt mặt:

- Chi vậy?

- Mày ngốc quá! - Mạnh nhăn mặt, nó quên phắt hôm nay nó đã khen Mèo Con thông minh không biết bao nhiêu là lần – Chạy thi thực ra chỉ là cái có thôi, thắng bại không thành vấn đề! Cái chính là khi chạy như vậy, mình sẽ không cảm thấy lạnh!

- À, em hiểu rồi! Vậy thì chạy.

Nói xong, không đợi Mạnh nhúc nhích, Mèo Con co giò chạy trước.

Mạnh không buồn đuổi, nó chống tay vào hông, ngo theo nói:

- Mày là con rùa, tao là con thỏ! Tao chấp mày chạy trước hai mươi thước đấy!

Nhưng dù là được chạy trước, Mèo Con cũng không thể bút xa Mạnh.

Mạnh phóng vèo một cái đã tới sát sau lưng Mèo Con và nếu muốn, nó chỉ cần rướn người một tẹo là đã có thể vượt qua cô bé. Nhưng Mạnh không muốn. Nó biết nếu nó vượt lên, chắc chắn Mèo Con sẽ đứng lại và vui vẻ nhận thua. Và như vậy Mèo Con sẽ lại run lập cập vì lạnh. Và nó sẽ lại bất lực đứng nhìn đôi môi xám ngoét của bạn.

Mèo Con vừa chạy vừa thở hồng hộc. Nó đã muốn đứng lại lắm rồi nhưng tiếng chân của Mạnh vẫn đuổi thành thịch ngay đằng sau khiến nó không làm sao dừng lại được. Chân nó cứ chạy theo quán tính.

- Dừng lại được chưa? – Mèo Con thấp thỏm hỏi, mắt vẫn nhìn về phía trước.

- Chưa! - Tiếng Mạnh trả lời từ đằng sau.

Mèo Con hốn hển:

- Em mệt lắm rồi!

- Nhưng mày đã hết lạnh chưa?

Mèo Con mừng quýnh:

- Hết rồi!

- Hết rồi thì chạy tiếp!

Mệnh lệnh của Mạnh làm Mèo Con thất vọng quá xá. Nhưng nó không

dám cãi lời Mạnh. Nó vừa chạy vừa xịu mặt:

- Anh bảo chạy cho đỡ lạnh kia mà!

- Thì vậy!

- Thế sao anh còn bắt em chạy tiếp?

- Bởi vì như vậy sẽ mau về tới nhà!

Mèo Con nhìn dáo dác hai bên đường:

- Sắp tới nhà anh chưa?

Mạnh toét miệng cười:

- Khi này thì chưa! Còn bây giờ thì tới rồi! - Vừa nói Mạnh vừa chỉ tay vào cánh cổng sắt. - Nhà tao là nhà có cây sứ ngay trước sân đó!

Mèo Con dừng bước ngay trước cây sứ Mạnh chỉ. Nó đưa mắt ngắm nghía ngôi nhà kì dị xây lõm vào vách núi, miệng tấm tắc khen:

- Nhà anh đẹp quá hén! Y hệt một tổ chim khổng lồ!

Rồi tò mò ngược nhìn lên những bậc đá quanh chân song, nó hỏi tiếp:

- Nhà anh có nhiều người không?

- Nhà tao vắng lắm! Chỉ có hai mẹ con tao thôi! - Đang nói sực nhớ đến bọn Tiểu Long, Mạnh lật đật bổ sung - Riêng hôm nay thì nhà tao hơi đông! Có hai ông anh và một bà chị tao ở thành phố Hồ Chí Minh mới về chơi!

Rồi không để Mèo Con hỏi tới hỏi lui, Mạnh thò tay nhấn chuông.

Nhưng mặc cho nó nhấn mãi cả tay, vẫn chẳng có ai trong nhà chạy ra.

Mèo Con ngo ngác:

- Chuông hư hả?

- Không phải đâu! - Mạnh nhún vai - Mấy ông anh bà chị tao chắc tếch đi chơi cả rồi!

- Thế còn mẹ anh?

- Mẹ tao cũng vậy! - Rồi chợt nhận ra câu nói thiếu chính xác của mình, Mạnh vội vã nói tiếp - Mẹ tao thì không đi chơi! Có lẽ mẹ tao đi mua đồ!

Nói xong, Mạnh rút trong túi quần ra một xâu chìa khóa:

- Để tao mở cổng cho mày vào!

Xâu chìa khóa của Mạnh có ba chìa, một chìa khóa cổng, một chìa khóa cửa và một chìa khóa phòng riêng của nó.

Nhoáng một cái, sợi xích khóa cổng đã tuột theo tay Mạnh. Nó quay lại ngoắt Mèo Con:

- Vào đi!

Cô Tư chắc đi đâu gần đây nên nhà vẫn để cửa. Mạnh dẫn Mèo Con vào thẳng phòng mình, ra giọng chủ nhân:

- Mày đứng đây, để tao chạy đi thay đồ rồi tao lấy quần áo của chị Hạnh cho mày thay!

Mèo Con gật đầu:

- Ủ, anh đi lấy lệ lên đi! Em bắt đầu cảm thấy lạnh trở lại rồi!

Mạnh đi một lát đã quay lại ngay với bộ quần áo trắng sọc xanh và chiếc bàn ủi trên tay.

Nó đặt mọi thứ xuống giường, cẩn thận dặn:

- Sau khi tao ra ngoài, mày mặc bộ quần áo sạch này vào, còn bộ đồ ướt kia thì mày vắt kiệt nước rồi ủi đi ủi lại năm lần bảy lượt cho nó khô...

Đang nói, Mạnh bỗng ngưng bật, vênh tai nghe ngóng:

- Gì thế? – Mèo Con ngạc nhiên hỏi.

Mặt Mạnh biến sắc:

- Chết rồi! Có người về!

Mèo Con không hiểu:

- Có người về thì sao?

- Chả sao cả! - Mạnh lúng túng – Nhưng chẳng thà họ ở nhà ngay từ đầu...

Mạnh lắp bắp một hồi rồi tắc tị. Nó không biết làm sao diễn tả cho Mèo Con hiểu tâm trạng khó xử của mình. Mạnh trước nay không bao giờ chơi với bọn con gái cùng lứa. Thậm chí còn luôn miệng dè bủ cái bọn tiểu thư “mít ướm” đó, nay bị mọi người bắt quả tang mình “lén lút” dẫn một con bé lạ hoắc lạ huơ vào nhà, lại cúc cung lấy quần lấy áo cho nó thay, dẫu đó là “hành vi nghĩa hiệp”, Mạnh vẫn cảm thấy mắc cỡ sao sao ấy!

Khi dẫn Mèo con về nhà, Mạnh không ngờ cả nhà bỏ đi sạch. Rồi trong lúc đem quần áo của nhỏ Hạnh cho Mèo Con thay, nó lại không ngờ cả nhà lựa đúng lúc đó để hè nhau quay về. Cả hai cái không ngờ đó khiến Mạnh chỉ biết kêu khổ thầm.

Thực ra Mạnh không ngại mẹ nó, Tiểu Long hay nhỏ Hạnh. Nó chỉ ớn Quý ròm. Ông anh ròm của nó mồm mép lanh lợi, lại chúa cà khía. Quý ròm vớ được “sự kiện” này như vớ được vàng, thế nào cũng lôi ra trêu chọc cả năm không dứt.

Tính lợi tính hại một thoáng, Mạnh quay sang Mèo Con:

- Bây giờ mày cứ ở trong này và làm theo lời tao nói khi nãy! Tao sẽ ra ngoài khóa cửa lại!

Mèo Con lo lắng hỏi:

- Thế làm sao em về nhà được!

- Mày yên tâm đi! Mày cứ ở đây, lát nữa tao sẽ có cách đưa mày về nhà!

Trước khi hấp tấp quay ra, Mạnh không quên dặn nói:

- Mày nhớ không được lên tiếng hoặc gây ra bất kì tiếng động nào nghe chưa! Cứ xem như mày không có ở trong này! Nhớ đấy! - Rồi sợ Mèo Con không chịu “nhớ đấy”, Mạnh hừ mũi dọa – Mày mà không nghe lời tao là mày sẽ không được ra đảo Thần Tiên đâu đấy!

Nói xong, chả buồn đợi Mèo Con đồng ý hay không, Mạnh bước vội ra khỏi phòng và đóng sập cửa, nhanh tay khóa lại.

Lúc này, cô Tư và bọn Quý ròm đã lên gần tới hàng hiên, tiếng trò

chuyện cười đùa đã nghe rõ mồn một.

Mạnh định lấy vế thản nhiên bước ra đón mọi người nhưng sức nhớ sâu chiều khóa vẫn còn cầm trên tay, nó hốt hoảng dáo dác nhìn quanh. Chẳng còn thời gian để tìm chỗ giấu bí mật, Mạnh đảo mắt một vòng và cuối cùng quýnh quýnh nhét bừa sâu chiều khóa vào dưới chiếc đôn bằng sứ kê sát lối đi.

CHƯƠNG 4

Vừa bước qua khỏi cửa, Tiểu Long đã nhìn thấy Mạnh.

- A, Mạnh! - Tiểu Long reo lên – Mày đi đâu mà mất biệt từ chiều đến giờ thế? Tụi tao định rủ mày xuống phố mà chẳng thấy mày đâu!

Mạnh đưa tay gãi đầu:

- Hồi nãy em đi xuống Bãi Sau.

Nhỏ Hạnh chun mũi:

- Em đi bơi mà không rủ bọn chị há!

- Em đâu có đi bơi. Em ghé nhà thằng bạn trên đường Thuỳ Vân!

Quả là hồi chiều Mạnh định ghé nhà một đứa bạn ở Bãi Sau thật. Nhưng rốt cuộc nó đã không ghé. Vừa đổ dốc xuống chân Núi Nhỏ, nó đã nhìn thấy Mèo Con đứng khóc một mình ngoài cù lao. Thế là dự định ban đầu của nó lập tức tan biến.

Tất nhiên Mạnh giấu nhem mọi chuyện. Tiểu Long cũng chẳng nghi ngờ gì, lại nói:

- Thế lát nữa tụi tao rủ mày đi chơi, mày có đi không?

Mạnh dè dặt:

- Đi chơi là đi đâu?

- Thì đi loanh quanh đây thôi!

Mạnh khụt khịt mũi:

- Lát nữa em bận!

- A ha! Chuyện lạ à ghen! – Quý ròm đột nhiên xen ngang - Trước nay nghe tới đi chơi là nó nhảy cẫng, bữa nay lại làm ra vẻ bận bịu! Mày trở thành người nghiêm túc từ bao giờ thế hả Mạnh?

Giọng điệu giễu cợt của Quý ròm làm Mạnh chột dạ. Nó nuốt nước bọt:

- Em bạn thật mà!

Nhỏ Hạnh dịu dàng:

- Em bạn chuyện gì thế? Có cần tụi chị phụ một tay không?

- Dạ không cần! - Mạnh hoảng vía - Chuyện này tụi em có thể giải quyết được!

- Nhưng chuyện đó là chuyện gì? - Quý ròm có vẻ muốn truy đuổi đến cùng - Làm gì mà mày cứ úp úp mở mở thế?

- Úp mở gì đâu! - Mạnh hít vào một hơi, đáp bừa - Chỉ là giải mấy bài tập toán thôi!

- Ồi trời, tao có nghe nhầm không đấy! - Quý ròm đưa hai tay ôm đầu - Thằng Mạnh chúa lười không màng đi chơi chỉ vì muốn ở nhà làm toán! Mày không định làm cho tao xui đấy hử Mạnh?

Quý ròm bảo xui nhưng chưa xui thì Mạnh đã muốn xui trước. May cho nó, nhỏ Hạnh đã kịp thời can thiệp.

Nhỏ Hạnh đập tay lên vai Quý ròm:

- Thôi, đừng chọc ghẹo nó nữa! Vào phòng lấy tờ bản đồ thành phố Vũng Tàu cho Hạnh mượn đi!

Đợi cho Quý ròm và nhỏ Hạnh đi khỏi, Mạnh mon men lại cạnh Tiểu Long:

- Anh Tiểu Long nè!

- Gì hử mày?

- Bộ các anh chị định lát nữa đi chơi thật hả? - Mạnh hỏi dò.

- Tao cũng chưa biết nữa! - Tiểu Long nhún vai - Định bụng như vậy nhưng cũng chưa rõ nên đi đâu!

- Ở đây thiếu gì chỗ đi! - Mạnh hăm hờ - Lên rừng thông phía trên dạo mát hoặc xuống Bến Đình phía dưới xem cá về. Còn không thì leo lên mồm núi sau nhà xem ngọn hải đăng!

Tiểu Long nháy mắt:

- Mày chưa gia nhập nhóm hướng dẫn du lịch Hải Âu mà giọng lưỡi quảng cáo đã trơn tru, mùi mẫn gớm!

- Anh đừng trêu em! -Mạnh cười méo xẹo – Em nói thật đấy!

- Thế mày có đi cùng không?

Câu hỏi đột ngột của Tiểu Long khiến Mạnh đâm lo. Nó mím môi:

- Không! Em đã nói rồi. Hôm nay em không đi được.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Đi có mày mới vui. Mày không đi tụi tao cũng ở nhà quách!

Mạnh nghe tim mình giật thon thót. Nếu bọn Tiểu Long không chịu rời khỏi nhà, nó chẳng biết phải làm sao “giải thoát” cho Mèo Con. Về phần mẹ thì Mạnh không ngại. Mẹ suốt ngày chỉ lui cui dưới bếp, Mèo Con có vừa ra cửa vừa huýt sáo chắc mẹ cũng không hay. Mạnh chỉ ngán các ông anh bà chị. Nó nhăn nhó:

- Hôm nay các anh chị cứ đi chơi đi! Ngày mai em sẽ đi chung!

Tiểu Long thở nhàn:

- Thế thì đợi đến ngày mai tụi tao mới đi!

Thái độ bướng bỉnh của Tiểu Long khiến Mạnh phát khóc. Đầu xoay như chong chóng, nó nghĩ mãi vẫn chưa tính được mẹo nào để bẫy các ông anh bà chị “kỳ đà cản mũi” này ra khỏi nhà.

Đã vậy, trong lúc Mạnh đang loay hoay nghĩ kế, tiếng la hoảng của nhỏ Hạnh lại vọng ra từ trong phòng:

- Ôi trời! Bộ đồ mặc ở nhà của Hạnh đâu rồi?

Tại Mạnh như ù đi. Nó vội vã nhắm mắt lại, tưởng như nhỏ Hạnh đang sắp sửa nhảy bổ khỏi phòng và xông xộc đi tìm nó.

Tiểu Long phóc ba bước đã tới cửa phòng, thò đầu vào:

- Chuyện gì thế?

Nhỏ Hạnh giương đôi mắt ngơ ngác:

- Bộ quần áo trắng sọc xanh của Hạnh không hiểu sao lại biến đâu mất!
- Tìm kỹ lại xem! - Tiểu Long đảo mắt quanh phòng – Có thể Hạnh để lạc ở đâu đó!
- Hạnh đã bới tung cả phòng lên rồi! Vẫn chẳng thấy!

Quý ròm nãy giờ ngồi im cạnh bàn nước, chột tùm tùm cười:

- Hay là Hạnh bỏ quên đâu ngoài tiệm hủ tiếu bò viên?
- Vô duyên! - Nhỏ Hạnh nguýt Quý ròm một cái dài – Tìm giùm không tìm, ngồi đó mà xiên xỏ!
- Tìm thì tìm!

Nói xong, Quý ròm uể oải đứng dậy đi lảo rảo quanh phòng, vừa đi vừa dòm dáo dác và thuận tay mở các cánh cửa tủ và các ngăn kéo, lật cả gối và nệm trải giường, thậm chí bò mọp dưới đất thò đầu vào gầm giường, gầm tủ tối om om. Nhưng cũng như nhỏ Hạnh, Quý ròm chỉ công cốc. Nó lùng sục toát mồ hôi vẫn chẳng tìm thấy bộ quần áo kia đâu.

Cuối cùng chán quá, Quý ròm lồm cồm đứng lên, phúi phúi hai đầu gối và lắc đầu:

- Chắc chắn bộ quần áo của Hạnh không có trong phòng này!

Nhỏ Hạnh thật thà:

- Hay tìm thử trong phòng của Quý và Long xem!
- Trời đất! – Quý ròm trợn mắt - Bộ Hạnh cho hai đứa tôi là dân ăn cắp quần áo chuyên nghiệp hả?
- Đừng có gieo tiếng ác cho người ta! - Nhỏ Hạnh chun mũi - Hạnh chỉ nghĩ có thể Long và Quý cầm nhầm thôi!

Quý ròm hừ giọng:

- Nhầm sao được mà nhầm!
- Có thể nhầm lẫn lắm chứ! - Tiểu Long đột ngột lên tiếng – Gì chứ quần

áo là rất dễ lộn!

Thấy người trong cuộc là Tiểu Long không hề phản đối, Quý ròm đành cười trừ:

- Thế thì cứ lục soát thử xem sao!

Nhà cô Tư được thiết kế nhiều phòng theo dạng nhà nghỉ để cho khách đi tắm biển cuối tuần thuê. Vì vậy, đến Vũng Tàu vào những hôm vắng khách như hôm nay, bọn Quý ròm mỗi đứa ung dung chiếm một phòng.

Bây giờ Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đang kéo nhau vào từng phòng để tìm kiếm.

Mạnh đứng ngấp nghé xa xa. Đã mấy lần nó định chuồn quách đi chỗ khác nhưng lại sợ bọn Tiểu Long nghi ngờ. Nó nổi tiếng là đứa có máu hình sự, nay gặp một “vụ án” như thế này, nếu nó tỏ ra thờ ơ chắc chắn các ông anh bà chị lập tức sẽ đánh dấu hỏi.

Nhưng Mạnh không muốn tò tò đi theo bọn Quý ròm. Nó đứng ngoài hành lang thấp thỏm theo dõi, thỉnh thoảng đánh mắt về cửa phòng mình. Nó hy vọng bọn Quý ròm sẽ chui vào trong phòng lục lợi lâu lâu một chút, ở lì trong đó càng tốt. Như vậy nó sẽ có đủ thời gian để “đánh tháo” cho Mèo Con. Nghĩ đến Mèo Con, Mạnh lại sốt vó. Tội nghiệp con bé! Bị nhốt trong phòng từ nãy giờ, chắc nó sợ hãi lắm!

Nhưng dù ruột gan nóng như lửa đốt, Mạnh vẫn không đào đâu ra cơ hội để thực hiện ý định của mình. Cứ mỗi lần nó chòn vòn tính chạy lại chỗ chiếc đôn sứ nhặt lên xâu chìa khoá thì bọn Tiểu Long lại lục tục kéo ra. Thế là Mạnh lại ngồi xồm xuống, vờ như đang dò dẫm tìm kiếm cái gì đó dưới đất.

Mãi lo tìm quần áo nên thoát đâu các ông anh bà chị không để ý đến Mạnh. Nhưng sau khi lục tung cả phòng mình lẫn phòng Tiểu Long vẫn chẳng có kết quả, Quý ròm sức nhớ đến ông em bảo bối:

- Hay ta qua phòng thằng Mạnh thử xem! Thằng đó hậu đậu, dám nó cầm nhầm bộ quần áo của Hạnh lắm à!

- Ê, Mạnh! Mà đang làm gì đó? – Quý ròm vừa nói xong, Tiểu Long đã nhìn thấy Mạnh đang lui cui giữa lối đi, liền gọi giật.

Mạnh ngẩng đầu lên:

- Em đang tìm cái này!

Tiểu Long cười:

- Mà tìm cái gì thế? Quan trọng không?

- Cái này quan trọng lắm! – Mạnh đáp.

Quý ròm nheo mắt:

- Quan trọng hay không thì để lát nữa tìm! Bây giờ dẫn tụi tao vô phòng mà xem có bộ đồ trắng sọc xanh của chị Hạnh trong đó không!

Đã liệu trước tình hình, Mạnh cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- Quần áo của chị Hạnh sao lại ở trong phòng em?

Tiểu Long quệt mũi:

- Thì tụi tao chỉ tìm thử thôi! Biết đâu mà chẳng mất nhầm mất mở ôm lộn về phòng!

- Không thể có chuyện đó được! Trước nay em chưa bao giờ cầm nhầm quần áo của ai! - Một ý nghĩ loé lên trong đầu, Mạnh vội vàng đề nghị - Hay các anh chị tìm thử ở đây phơi phía sau nhà xem!

Mạnh định dùng kế “điệu hổ ly sơn”, nhưng rồi thất vọng ngay. Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Bộ đồ đó chị đã đem vào nhà từ hồi sáng, đã ủi cẩn thận và mắc và tủ áo rồi kia mà!

- Thôi, mà đừng có lằng nhằng nữa! – Quý ròm khịt mũi - Cứ việc dẫn tụi tao vào phòng đi! Biết đâu bộ quần áo của chị Hạnh mà đang nằm đợi tụi tao trong đó!

Dù biết ông anh mình nói đùa, Mạnh vẫn không khỏi chột dạ. Nó nhăn nhó:

- Nhưng bây giờ em không thể dẫn các anh chị vào phòng được!

Thái độ kỳ lạ của Mạnh khiến bọn Quý ròm sững sốt. Cả ba cái miệng

cùng hỏi:

- Sao thế?

Mạnh chớp mắt:

- Em để lạc chìa khoá phòng đâu mất rồi!

- Thì ra vậy! - Tiểu Long thở phào, rồi nó gật gù hỏi - Thế ra cái mà đang tìm này giờ là xâu chìa khoá đấy?

- Thì em đã nói rồi! Nếu không phải xâu chìa khoá thì em đã không bảo là quan trọng!

Mạnh đáp khi thấy các ông anh bà chị không ai buồn “chất vấn” thêm nữa, nó cúi nhìn xuống đất và nhè nhẹ thở ra.

CHƯƠNG 5

Mạnh hú hồn hú vía, và khi nguy cơ qua đi, nó không khỏi tự khen thầm mình. Gì chứ nêu lý do đánh mất chìa khóa thì chẳng ai ngờ vực. Con người ta ai mà chẳng có lần đánh mất chìa khóa. Chìa khóa tủ, chìa khóa xe, chìa khóa phòng thì cũng thế.

Nhưng nếu lúc này nó không nhanh trí nhét sâu chìa khoá dưới chiếc đôn sứ thì có lẽ nó đã không đủ can đảm bịa ra lý do chính đáng đó. Nhỏ Hạnh và Quý ròm không phải là loại người dễ mắc bẫy của người khác. Và ai chứ ông anh ròm của nó thì sáng sủa nhạy nổ vào lục soát một cách thô bạo bất cứ lúc nào để kiểm chứng.

Nhưng Mạnh đã đề phòng trước. Nó đã giấu biến sâu chìa khoá. Thậm chí khi đối đáp, nó không hề liếc mắt về phía chiếc đôn sứ một tí ti. Nó hay coi phim hình sự, và nó biết các thám tử thông minh chỉ cần theo dõi ánh mắt của những thủ phạm ngô nghê và yếu bóng vía là có thể tìm ra ngay một chỗ cất giấu tang vật.

Nó là Mạnh. Nó không ngô nghê, cũng không yếu bóng vía. Vì vậy, nó đã đánh lừa được những bộ óc siêu thông minh như Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Và bây giờ nó đang tiếp tục ngồi xồm giữa hành lang, tiếp tục nghĩ kế và tiếp tục chờ thời cơ.

Nhưng hôm nay thời cơ đi ăn giỗ tận đâu tận đâu. Hành lang Mạnh đang ngồi thông thống ra phòng ăn rộng rãi chính giữa nhà. Mọi ngày vào giờ này, phòng ăn vắng ngắt. Nhưng hôm nay không biết ma xui quỷ khiến thế nào, bọn Quý ròm sau khi tìm hoài không thấy bộ quần áo của nhỏ Hạnh lại ngồi ngay tại bàn ăn rôm rả tán chuyện.

Thực ra đang ngồi bên cạnh bàn ăn chỉ có Tiểu Long và Quý ròm. Nhỏ Hạnh sau khi tìm không ra bộ quần áo trắng sọc xanh đành bước ra sân phơi phía sau lấy vô bộ quần áo nó mới giặt hồi sáng.

Nhưng dù chỉ có hai ông anh đang bàn, Mạnh vẫn ngồi chết dí. Mặc dù

Tiểu Long và Quý ròm mãi chuyện, không nhìn về phía Mạnh, nhưng ở vị trí đó, nếu Mạnh vào phòng dẫn Mèo Con ra, chắc chắn hai ông anh sẽ thấy ngay.

Đang loay hoay nghĩ ngợi, Mạnh bỗng giật bản mình khi nghe Quý ròm bất thần hỏi:

- Mà tìm ra xâu chìa khoá chưa Mạnh?

- Chưa.

Quý ròm đột nhiên hỏi bằng quơ:

- Mà tìm chìa khoá chứ có phải làm gì bậy bạ đâu mà giật nảy người lên thế?

Nhận xét nửa đùa nửa thật của ông anh làm tim Mạnh đập thành thịch. Nó lắp bắp chống chế, vẫn không ngẩng đầu lên:

- Đầu óc đang ... tập trung, tự nhiên bị hỏi thành linh, ai mà chẳng... hết hồn!

Đáp xong, Mạnh lại hồi hộp vênh tai nghe ngóng. Nhưng Quý ròm đã quay sang nói chuyện với Tiểu Long, vẻ như câu nói bóng gió vừa rồi chỉ là sự buột miệng tình cờ.

Chẳng lẽ ông anh ròm đã nghi ngờ mình? Mạnh hoang mang nhủ bụng, và trong khi đang cố tìm hiểu xem mình có để lộ sơ hở nào trong câu chuyện vừa nãy thì nó đã thót bụng lại khi thấy nhỏ Hạnh từ trong phòng bước ra, miệng rồi rít hỏi:

- Em có thấy chiếc bàn ủi ở đâu không hở Mạnh?

- Không! - Mạnh nuốt nước bọt - Chị hỏi mẹ em xem!

Nhưng cô Tư cũng chẳng biết chiếc bàn ủi ở đâu. Thường ngày chiếc bàn ủi vẫn được đặt trên đầu tủ buýp-phê giữa nhà để tiện dụng cho nhiều người. Nhưng bây giờ nó đã không còn ở đó.

Thấy cô Tư và nhỏ Hạnh lúi húi lục lục tìm tìm, Quý ròm nhướn mắt:

- Gì thế Hạnh? Lại lạc mất món gì nữa hả?

- Ủ! - Nhỏ Hạnh thở dài - Chả thấy chiếc bàn ủi đâu cả! Quý và Long có

ai cầm về phòng không?

- Trời đất! – Quý ròm kêu lên – Sao hể mất thứ gì, Hạnh đều nghi cho bọn này hết vậy?

Miệng tuy kêu oan, Quý ròm vẫn đứng lên rào bước về phòng. Tiểu Long cũng lật đật xô ghế đi theo. Bộ quần áo của nhỏ Hạnh vừa biến mất, nay lại tới chiếc bàn ủi, sự trùng hợp đó khiến cả hai bắt đầu cảm thấy có điều gì là lạ.

Nhưng cũng như bộ quần áo của nhỏ Hạnh, chiếc bàn ủi rồi cuộc vẫn bật vô tâm tích.

Tìm hoài không được, cô Tư ngán ngấm bảo:

- Thôi, cô xuống làm cơm tiếp đây!

Các cháu cứ cố gắng tìm đi! Chắc nó nằm ở đâu đó trong nhà!

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

- Sao chuyện gì?

- Có tiếp tục tìm nữa không?

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Sao Quý lại hỏi thế?

Quý ròm nhún vai:

- Tôi nghĩ mình sẽ không tìm ra đâu!

- Tìm không ra? - Lần này không chỉ nhỏ Hạnh mà cả Tiểu Long cũng buột miệng hỏi.

Quý ròm thản nhiên:

- Ủ, tôi nghĩ trộm đã vào nhà ta và lấy đi những thứ đó!

Mạnh nãy giờ vẫn lẻo đẻo đi theo mọi người tìm chiếc bàn ủi, nay nghe Quý ròm nói vậy, nó hùa theo ngay:

- Ủ, có thể là trộm đã vào nhà!

Nhỏ Hạnh nhú mào:

- Quý nghĩ như thế thật hả?

- Đó là khả năng dễ xảy ra nhất! – Quý ròm vẫn điềm nhiêm - Hồi chiều, cả nhà đều đi vắng! Đó là một cơ hội tốt đối với bọn trộm!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Nhưng cổng nhà lúc nào cũng khoá chặt kia mà!

- Bọn trộm không vào bằng cổng trước! – Quý ròm lắc đầu – Chúng tụt từ trên dốc núi phía sau xuống!

- Đúng rồi! - Mạnh gật gù, suýt chút nữa nó đã reo lên – Phía sau không có hàng rào, nếu bọn trộm tìm thấy lối đi đó, chúng sẽ vào nhà dễ dàng!

Nhỏ Hạnh ngó Mạnh:

- Trước nay đã bao giờ nhà em bị mất trộm chưa?

- Trước giờ thì chưa! - Mạnh liếm cặp môi khô rang – Nhưng như vậy không có nghĩa là bọn trộm không chú ý đến nhà em!

Tiểu Long thở dài đánh thượt:

- Nếu thế thì chiếc bàn ủi và bộ quần áo của Hạnh đã... ra đi không hẹn ngày trở lại!

Quý ròm nhanh nhẩu đồng tình:

- Tao cũng nghĩ vậy! Những thứ đó sẽ không quay về như chiếc ba lô hôm nọ đâu. Bọn trộm lần này so ra còn cao cường hơn bọn trộm lần trước.

Nghe Quý ròm lôi chuyện cũ ra chọc mình, Mạnh đấm thùm thụp vào lưng ông anh:

- Anh đừng có trêu em!

Quý ròm nhún vai:

- Tao thêm vào trêu mào! Tao chỉ...

Quý ròm nói chưa dứt câu, đã vội im bật. Một tiếng động khá lớn từ trong phòng Mạnh vọt ra khiến cả bọn lập tức lắng tai nghe ngóng.

- Tiếng động gì vậy? - Tiểu Long ngơ ngác nhìn nhỏ Hạnh.

- Hạnh không biết! - Nhỏ Hạnh nhú mày – Hình như ai vừa đánh rơi một thứ gì đó!

- Đánh rơi trong phòng thằng Mạnh? – Tiểu Long sừng sốt hỏi tiếp, vừa nói nó vừa quay đầu nhìn Mạnh.

Mạnh điếng người khi bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Tiểu Long. Tất nhiên nó thừa biết cái tiếng động chết tiệt vừa rồi là do Mèo Con đĩnh đoảng để rơi chiếc bàn ủi xuống nền nhà. Nhưng đã lỡ leo lên lưng cọp, nó biết mình không thể leo xuống được nữa. Lúc này trong ba mươi sáu chước, chỉ có chước chối biến là hay nhất. Nó cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- Trong phòng em? Làm gì có chuyện đó! Tiếng động vừa rồi chắc chắn phát ra từ một căn phòng nào đó, nhưng dứt khoát không thể là phòng em được!

Tiểu Long nhếch môi, giọng ngờ vực:

- Tao nghe từ trong phòng mày rõ ràng!

Trong khi Mạnh chưa biết phải chống chế tiếp như thế nào, Quý ròm đã tặc lưỡi giải vây dùm nó:

- Hình như tiếng động vừa rồi không phải phát ra từ phòng thằng Mạnh! Tụi mình cứ chạy về phòng mỗi đứa xem sao! Có thể gió thổi rớt một thứ gì đó xuống đất cũng nên!

Câu nói của Quý ròm rõ ràng là vô căn cứ. Khi ra khỏi phòng, bọn trẻ đều đóng kín các cửa sổ, gió không thể lọt vào được, vì vậy không thể xô ngã bất cứ một thứ gì trong phòng.

Tiểu Long phát hiện ra ngay điều phi lý đó. Nhưng khi nó mấp máy môi định bắt bẻ thì bắt gặp cái nháy mắt ra hiệu của nhỏ Hạnh, liền nhe răng ra cười:

- Ủ, chắc là tôi nghe nhầm!

Rồi cùng với Quý ròm và nhỏ Hạnh, nó ba chân bốn cẳng chạy về

phòng.

Đội các ông anh bà chị đi khuất, Mạnh mới áp tay lên ngực và buông ra một tiếng thở phào. Hú vía! Anh Quý của mình thông minh thì thông minh thật nhưng may là thính giác không được nhạy bén lắm! Nếu không, anh sẽ biết ngay tiếng động vừa rồi phát ra từ phòng mình chứ không thể từ phòng nào khác! Nhưng Mạnh vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Nó sợ sau khi trở về phòng xem xét, không thấy vật dụng nào ngã đổ, bọn Quý ròm sẽ tiếp tục quay ra lục vấn nó.

Nhưng số nó hôm nay đúng là số hên. Bởi vì ông anh ròm của nó hôm nay chẳng giống chút nào với ông anh ròm sắc sảo và quý quái mọi bữa.

Các ông anh bà chị nó vừa chạy vào phòng nhoáng một cái đã chạy trở ra và trong lúc nhỏ Hạnh và Tiểu Long chưa kịp mở miệng thì Quý ròm đã cười vui vẻ:

- Hóa ra cái kèm trên đầu tú của tôi bị rơi xuống đất!

Mặc dù biết bạn mình đang vờ vịt để bày trò gì đấy, Tiểu Long vẫn ngửa miệng hỏi:

- Cái kèm?

- Ủ, cái kèm!

- Cái kèm làm sao bị gió thổi rớt được?

Quý ròm vẫn tỉnh khô:

- Không phải do gió! Có lẽ do chuột chạy làm rớt!

Nếu gặp tình huống khác, chắc chắn Mạnh sẽ ngoác mồm ra phản đối nhận định của Quý ròm cho bằng được. Nhà nó thoáng đặng, sạch sẽ, vệ sinh, không bao giờ có chuột. Nếu nhà nó có chuột, khách du lịch đã chẳng thuê phòng vào mỗi cuối tuần. Nhưng lúc này thì nó cảm ơn Quý ròm và những con chuột quá xá. Đang mừng nỗi mừng thoát nạn, Mạnh không buồn suy nghĩ tại sao Quý ròm lại bịa ra những con chuột và trong phòng của Quý ròm thực ra có cái kèm nào hay không.

- Bây giờ mình phải làm gì với bọn trộm đây hở Hạnh?

- Quý ròm đột ngột hỏi. Nhỏ Hạnh biết tông Quý ròm đang muốn gì

trò, nhưng trò gì thì nó không biết đích xác. Vì vậy nó ồm ờ hỏi lại:

- Theo Quý thì mình nên làm gì?

Thay vì đáp lời nhỏ Hạnh, Quý ròm quay sang Mạnh:

- Theo mày thì sao hở Mạnh?

Được ông anh hỏi ý kiến, Mạnh mừng rơn. Không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng, nó mau mắn đáp:

- Theo em, ta nên gấp rút truy tìm dấu tích bọn trộm!

- Truy tìm dấu tích?

- Ủ.

Quý ròm nheo mắt:

- Bằng cách nào?

Mạnh cố nén hồi hộp:

- Leo lên dốc núi phía sau nhà!

Vừa nói Mạnh vừa nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, nín thở chờ đợi. Và nó như mở cờ trong bụng khi thấy Quý ròm gật gù:

- Hay đấy! Leo lên dốc núi phía sau nhà! Thế chừng nào leo?

Mạnh hoan hỉ:

- Theo em là ngay bây giờ!

- Ủ, tao cũng nghĩ vậy! Được rồi, bốn anh em mình cùng leo!

- Bốn anh em? - Mạnh ngăn người.

Quý ròm tỉnh bơ:

- Thì bốn anh em chứ sao! Tao, Tiểu Long, Hạnh và mày chẳng phải là bốn anh em là gì!

Quý ròm làm Mạnh hụt hững quá xá. Nó cảm tưởng như mình vừa cắn phải một quả ớt, mặt nhăn lại:

- Em không đi được! Em còn phải tìm râu chiều khoá!
- Gác chuyện tìm đó lại đi! Lát nữa về, tụi tao xúm vào tìm giúp cho!
- Không được! - Mạnh vẫn một mực từ chối – Em còn phải làm toán nữa!
- Toán cũng vậy! – Quý ròm chép miệng – Lát nữa tao sẽ giảng cho mày!

Mạnh hùng dũng:

- Em muốn tự em làm. Nếu hờ một tí lại nhờ người khác thì chẳng bao giờ tiến bộ được.
- Ồi trời! – Quý ròm kêu thét – Có phải chính mày vừa nói đấy không hờ Mạnh?
- Chính em nói đấy! - Mạnh làu bàu.

Quý ròm vẫn không tha ông em:

- Thế trước đây đưa nào cứ mỗi lần tao đến chơi lại đùn cho tao giải hết bài toán này đến bài toán khác thế?
- Cũng là em! - Mạnh vênh mặt – Nhưng hồi trước khác, bây giờ khác! Bây giờ em lớn rồi!
- Thôi được! – Quý ròm thở một hơi dài - Nếu mày ham học như thế thì tụi tao đợi chừng nào mày tìm ra râu chiều khoá và giải xong mấy bài toán, tụi tao mới khởi hành.
- Không được! - Mạnh hốt hoảng - Nếu các anh các chị không truy tìm ngay, chắc chắn sẽ mất dấu!
- Nhưng muốn tìm dấu tích bọ trộm, phải có mày đi theo! Tụi tao đâu có thông thuộc đường lối phía sau nhà!

Tới đây thì Mạnh cứng họng. Lần thứ hai kể “điệu hổ ly sơn” của nó đến phút chót bỗng tan tành mây khói. Ngần ngừ một thoáng, nó nói, giọng xụi lơ:

- Thôi được rồi! Em sẽ đi!

Giọng thẳng Mạnh giống như giọng của người chết rồi. Nhưng đừng

tưởng nó cam chịu bó tay. Khi nói như vậy, Mạnh đang sắp đặt một âm mưu mới. Nó đang hình dung chuyện nó sẽ dẫn bọn Quý ròm đi lòng vòng trên dốc núi ngoằn ngoèo, rậm rạp phía sau và đến một lúc thuận tiện, nó sẽ bí mật quay về nhà một mình để giải thoát cho Mèo Con.

Không hiểu Quý ròm có đọc được những ý nghĩ trong đầu ông em mình hay không mà bỗng dưng nó nói:

- Tao tính lại rồi! Mày nên đi do thám một vòng trước. Trong khi mày đi “tiền trạm” thì tui tao ở nhà bàn kế hoạch đối phó với bọn trộm!

Sự thay đổi kế hoạch của Quý ròm khiến Mạnh không khỏi chột dạ. Nhưng rồi nghĩ tới nghĩ lui, nó không tin bọn Quý ròm đã khám phá ra bí mật của nó. Nó cũng không tin các ông anh bà chị dám phá cửa phòng nó để đột nhập vào bên trong.

Tốt nhất là không nên làm mọi người ngờ vực! Mạnh nghĩ vậy và gật đầu:

- Ủ, em đi một lát sẽ về ngay!

Lúc này học tập kinh nghiệm của những nhân vật trong phim trinh thám, Mạnh cố không nhìn về phía chiếc đôn sứ nhưng bây giờ trước khi ra khỏi nhà, nó không nén được bồn chồn bèn liếc nhanh về phía cửa phòng mình một cái.

Bắt gặp cái nhìn đó, Quý ròm không nói gì, chỉ lặng lẽ mỉm cười.

CHƯƠNG 6

Mạnh vừa đi khỏi, Tiểu Long quay phắt sang Quý ròm:

- Mà định bày chuyện gì thế?

- Chuyện gì đâu?

- Thôi đi, đừng có giả bộ! - Tiểu Long hừ giọng - Dứt khoát là có chuyện gì!

Quý ròm ngó chăm chăm vào mặt bạn:

- Mà dựa vào đâu mà nói thế?

- Dựa vào đâu hả? - Tiểu Long lúng túng đưa tay gãi đầu - Tao dựa vào ... cái nháy mắt của Hạnh khi nãy!

Câu trả lời thật thà của Tiểu Long khiến Quý ròm bật cười khanh khách:

- Thì ra là vậy! Thế mà tao tưởng bữa nay mày đột ngột thông minh lên chứ!

Tiểu Long không buồn để ý đến giọng điệu châm chọc của Quý ròm. Nó liếm môi:

- Như vậy tức là mày thừa nhận có chuyện phải không?

- Dĩ nhiên rồi! - Nhỏ Hạnh mỉm cười nói - Nếu không tại sao Quý lại phịa ra chuyện cái kềm!

- Hạnh nói sao? - Tiểu Long há hốc miệng - Chuyện cái kềm bị chuột đụng rơi là do thằng ròm bịa ra hả?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Trong nhà này không thể tìm ra lấy một con chuột nhắt!

Tiểu Long vẫn không ngậm miệng lại được:

- Thế tiếng động khi nãy...

Quý ròm cắt ngang:

- Phát ra từ trong phòng thằng Mạnh!

- Ồi trời! – Tiểu Long la lên - Thế sao mà không vào phòng nó xem thử mà bắt tội tao chạy về phòng mình?

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Rõ là đồ ngốc tử! Mà quên là thằng Mạnh đã đánh mất chìa khóa phòng rồi sao?

- Ờ há! – Tiểu Long lỏn lén, nhưng rồi nó lại ngẩn ra - Thế cái gì phát ra tiếng động trong phòng nó thế?

- Làm sao tao biết được! – Quý ròm rụt cổ - Nhưng chắc chắn trong phòng có một bí mật gì đấy! Chính vì vậy nó mới đánh mất xâu chìa khóa!

Tiểu Long sức hiểu:

- Chẳng lẽ chuyện đánh mất chìa khóa chỉ là chuyện phịa?

- Chứ còn gì nữa! - Nhỏ Hạnh cười cười, đến bây giờ nó mới nhớ ra hành động của Mạnh - Nếu thực sự đánh mất xâu chìa khóa, Mạnh sẽ chạy nhằng lên và lục sạo khắp nơi trong nhà chứ chẳng ngồi mãi một chỗ như thế!

- Thì ra thế! - Tiểu Long gật gù.

- Chưa hết! – Quý ròm thỉnh thoảng lên tiếng - Việc thằng Mạnh giả bộ đánh mất chìa khóa nhất định có liên quan đến chuyện chiếc bàn ủi và bộ quần áo của Hạnh tự nhiên biến mất!

- Sao mà biết? - Tiểu Long bán tín bán nghi.

- Tao đoán thế! – Quý ròm khịt mũi – Thái độ của thằng Mạnh hôm nay rất khả nghi. Khi nghe tao bảo trộm vào nhà, nó có vẻ rất hí hửng. Chẳng ai lại hoan hỉ khi trộm viếng nhà cả!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Đã vậy khi bàn việc đi bắt trộm lại khẳng khẳng tìm có ở nhà!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Nó bảo phải giải mấy bài toán kia mà!

- Đó chỉ là cái có! – Quý ròm hừ mũi - Mục đích chính của nó là muốn đẩy tội mình ra khỏi nhà!

- Nó dụ tội mình ra khỏi nhà để làm gì? – Không biết lần thứ mấy Tiểu Long lại ngẩn tò te.

Quý ròm liếc mắt về phía cửa phòng thẳng Mạnh:

- Nếu khám phá được nó đang cất giữ bí mật gì trong phòng, mình sẽ biết nó muốn dụ mình ra khỏi nhà để làm gì!

Tiểu Long hiển kế:

- Sao mình không hỏi thẳng nó!

- Không được! - Nhỏ Hạnh đáp thay Quý ròm – Tội mình cần phải nghĩ ra biện pháp khéo léo hơn!

Rồi quay sang Quý ròm, nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười:

- Nếu không vậy Quý đâu có dụ thẳng Mạnh leo lên dốc núi một mình làm chi, phải không?

Quý ròm buột miệng than:

- Chả rõ trong bò viên có chất gì mà khiến con người ta thông minh đến thế không biết!

- Nè, nè, lúc này không phải lúc trêu trọc nhau đâu đấy! - Nhỏ Hạnh trợn mắt – Quý nghĩ ra kế gì thì nói lên, thẳng Mạnh sắp quay trở về rồi đấy!

Nhớ đến nhiệm vụ trước mắt, Quý ròm lập tức thu ngay vẻ bông đùa. Và mặc dù trong phòng ăn lúc này không có ai ngoài ba đứa, nó vẫn thận trọng chồm người tới trước hạ giọng trình bày kế hoạch.

Kế hoạch của Quý ròm khiến Tiểu Long ngờ vực:

- Mày có chắc thằng Mạnh sẽ sập bẫy không đấy?

- Mày yên chí! – Quý ròm đáp với vẻ tự tin - Điều quan trọng là mày và Hạnh phải diễn xuất thật tự nhiên!

Nhỏ Hạnh nén cười:

- Thôi được! Quý ròm lo chuẩn bị phần Quý đi! Còn tôi và Long sẽ cố!

Tội nghiệp thằng Mạnh! Nó hoàn toàn không hay biết gì về sự sắp đặt của bọn Tiểu Long ở nhà. Nó đã hai lần ba lượt dùng kế “điều hổ ly sơn” để dụ các ông anh bà chị ra khỏi nhà nhưng bất thành, trong khi Quý ròm cũng dùng chính kế đó và chỉ mỗi một lần thôi đã bẫy được nó lên tuốt dốc núi.

Tất nhiên Mạnh cũng chẳng leo đèo leo núi gì. Chẳng có tên trộm thật nào để truy lùng, nó chỉ leo lên khỏi vách đá sau nhà và đi lòng vòng quanh khu vực đó thôi. Nhưng để bọn tiểu Long khỏi nghi ngờ, Mạnh không dám về nhà ngay, mặc dù mỗi lần nghĩ đến Mèo Con lòng nó như có ai đang cời than quạt lửa trong đó.

Rảo một hồi, xem chừng đã đủ, Mạnh mới quay lại chỗ vách đá, tụt xuống.

Khi bước vào nhà, Mạnh không nhìn thấy Quý ròm đâu. Chỉ có Tiểu Long và nhỏ Hạnh đang ngồi đằng bàn tròn mắt nhìn về phía tủ buýp-phê.

- Ủa, sao chỉ có hai người...

Mạnh vừa mở miệng, nhỏ Hạnh đã đưa tay lên miệng suyt khẽ:

- Im nào!

mặt nghiêm trọng của nhỏ Hạnh làm Mạnh bất giác ngó người ra. Theo ánh mắt của Tiểu Long và nhỏ Hạnh, nó tò mò quay đầu nhìn về phía tủ buýp-phê. Nhưng Mạnh chẳng thấy gì khác lạ, ngoài những con chim xếp bằng giấy ai đó vừa đặt lên đầu tủ.

Bỗng nó giật bản mình như điện giật khi nghe tiếng Quý ròm đột ngột vang lên từ phía tủ buýp-phê.

- Bây giờ tao sẽ nhắc bổng con chim này lên!

Giọng nói của Quý ròm vừa dứt. Một trong những con chim đầu tiên trên đầu tủ bỗng từ từ nhắc mình lên.

- Chuyện gì thế? - Mạnh kinh ngạc hỏi.

Nhỏ Hạnh lại đưa ngón tay lên miệng:

- Suyt! Anh Quý đang tàng hình!

Câu nói của nhỏ Hạnh càng khiến Mạnh thêm sững sốt. Nó nhìn trân trân vào con chim giấy đang lơ lửng giữa không trung như có bàn tay ai đang cầm. Nhưng nó chả thấy ai cả. Quý ròm như tan vào không gian, chỉ có giọng nói.

Giọng nói đó lại “e hèm”:

- Thêm một con nữa nhé!

Quý ròm vừa nói xong, con chim giấy bên trái liền được bàn tay vô hình nhắc lên.

- Hay quá! - Tiểu Long reo lên hào hứng.

- Có nhìn thấy tao không? - Quý ròm hỏi.

- Không! Không thấy một tí nào! - Nhỏ Hạnh xuýt xoa, vẻ thán phục.

Quý ròm như không tin:

- Vẫn thấy mờ mờ chứ?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Mờ mờ cũng không!

- Tuyệt lắm! Tôi không ngờ thí nghiệm của mình lại thành công mỹ mãn như vậy! Quý ròm vừa nói vừa từ từ hạ hai con chim xuống.

Trong khi bọn Quý ròm đối đáp thì Mạnh vẫn đứng chết trân chỗ ngưỡng cửa. Nó như không tin vào mắt mình. Chả lẽ Quý ròm có thể tàng hình thật? Vô lý, ngàn lần vô lý! Ông anh nó tuy có tài ảo thuật, nó đã từng thấy Quý ròm làm mất một quả trứng trong nháy mắt, nhưng làm biến mất chính mình thì lại là chuyện khác!

Trước vẻ mặt bàng hoàng của Mạnh, giọng Quý ròm vẫn tiếp tục vang lên:

- Bây giờ tao phải làm gì nữa đây?

Tiểu Long nhanh nhẩu:

- Màm nhắc thử chiếc nón lên xem!

- Nhìn kỹ nhé!

Tiếng Quý ròm nói và gần như cùng lúc, chiếc nón vải nằm cạnh mấy con chim đột ngột “bay” lên.

- Tuyệt cú mèo! - Nhỏ Hạnh lại trầm trồ.

- Vẫn không nhìn thấy cánh tay tao chứ? – Quý ròm hỏi.

Tiểu Long đáp:

- Ủ, chẳng thấy tẹo nào! Một chiếc móng tay cũng không!

Nhỏ Hạnh đề nghị:

- Quý nhắc thử một vật khác xem!

- Vật gì? - Mạnh nghe rõ tiếng Quý ròm tặc lưỡi – Nói nhanh lên! Tôi sắp hiện hình lại rồi!

Nhỏ Hạnh cau mày:

- Quý sắp hiện hình lại rồi ư?

- Ủ! Khi này tôi chỉ uống có vài giọt thuốc đó thôi! Với vài giọt thì chỉ có thể trở thành vô hình trong mười, mười lăm phút là cùng!

Nghe vậy Tiểu Long quýnh quíu nhìn sang nhỏ Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

- Sao chuyện gì?

Tiểu Long gãi mũi:

- Bảo Quý ròm làm gì nữa bây giờ? Lẹ lên kéo nó hiện hình lại thì phí!

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán, rồi như chợt nghĩ ra, nó quay phắt về phía Mạnh:

- Em chạy ra sau nhà tìm vật gì nặng nặng cầm lên đây cho chị!

Mạnh chưa hết hoang mang. Nó nói như người ngủ mơ:

- Vật nặng nặng?

- Ủ! - Nhỏ Hạnh gật đầu – Như con dao hay tấm thớt chẳng hạn! Từ khi hóa thành người vô hình đến giờ, anh Quý em chỉ “biểu diễn” với những thứ nhẹ hều, bây giờ bảo anh cầm con dao múa may thử xem!

Không đợi giục đến lần thứ hai, Mạnh phốc ngay xuống bếp, đầu vẫn xoay như chong chóng. Chẳng lẽ anh Quý nó có thể hoá thành người vô hình thật? Câu hỏi đó cứ lặp đi lặp lại trong óc nó. Nhưng mọi việc xảy ra sò sò trước mắt, nó không thể không tin. Nó nhớ trước đây nó đã được xem một cuốn phim nói về người vô hình. Cũng như anh Quý ròm của nó bây giờ, người vô hình trong phim khiến tất cả cư dân trông thành phố phát hoảng. Những chiếc chăn, những tấm drap trải giường bỗng cuộn lại và bay vòng trong phòng, chiếc mũ phớt tự bốc mình lên khỏi cọc màn, chiếc bàn tự chuyển động và hất mọi thứ xuống sàn nhà, những chiếc tách tự nhảy múa và kèm theo đó là những tiếng cười khô khốc phát ra từ khoảng không. Cả khối người sợ xanh mặt. Cả khối người khác ngất xỉu. Nhưng dù sao đó chỉ là phim ảnh, là chuyện người ta bịa ra.

Đằng này, Quý ròm biến mất không phải trong phim mà là trong nhà, ngay trước mặt nó. Không quây phá lung tung như người vô hình trong phim nhưng anh Quý nó cũng đã làm cho chiếc mũ và những con chim giấy bốc mình lên một cách quái dị.

Càng nghĩ ngợi, Mạnh càng kinh hãi, đầu óc nó như muốn nổ tung.

Nó không biết khi nó vừa khuất mình sau cửa, Quý ròm hồi hả vọt ra khỏi chỗ nấp đằng sau chiếc tủ buýp-phê và vội vàng bắt đứt sợi cước nối với chiếc nón vải, vội vàng vò nát những con chim giấy cùng mớ dây nhợ lòng thòng nhét vào túi quần để phi tang.

Vì vậy khi Mạnh lật đặt cầm con dao to bản từ nhà bếp chạy lên đã thấy Quý ròm đứng tựa lưng vào tủ, nháy mắt với nó:

- Muộn rồi! Mày lên trễ quá!

Mạnh ngó ra:

- Anh hiện hình lại rồi ư?

Quý ròm cười nhạo:

- Rõ là đồ ngốc tử! Nếu tao không hiện hình lại sao mày lại nhìn thấy tao được!

Mạnh tắc tị ngay tút xút. Nó tẽn tò cầm con dao quay trở lại bếp, bụng tiếc hùi hụi đã không có mặt kịp lúc để xem Quý ròm đang từ kẻ vô hình biến trở lại thành người bình thường như thế nào. Chắc là kỳ quái lắm! - Mạnh tưởng tượng – Có lẽ thoát đầu trong không trung hiện ra một bàn tay đang lơ lửng, rồi sau đó là nguyên cả cẳng tay. Tiếp theo là đầu và cổ dong đưa bên mép tủ. Rồi cái bụng ráp vào. Cuối cùng là hai cẳng chân... Ôi, cứ như ma quỷ hiện hình giữa ban ngày ấy, sờ sờ là!

Nhưng dù sao thì cũng đã muộn, rốt cuộc mình đã chẳng nhìn thấy gì! Mạnh tặc lưỡi cắm con dao vào giá và lững thững quay lên.

Quý ròm bây giờ đã lại ngồi đằng bàn, đối diện với nhỏ Hạnh, Tiểu Long và đang mân mê một lọ thủy tinh trong tay.

Mạnh đã định đi thẳng tới chỗ các ông anh bà chị nhưng nhìn thấy lọ thủy tinh trong tay Quý ròm, nó đột nhiên đổi ý.

Thu mình sau cánh cửa thông giữa phòng ăn và nhà bếp, Mạnh lấp ló dòm qua khe hở.

Như không biết có người nhìn trộm, Quý ròm giơ cao lọ thủy tinh trên tay, huênh hoang tuyên bố:

- Nêu công bố thí nghiệm này trên tạp chí Khoa Học và Công Nghệ, Quý ròm này sẽ nổi tiếng toàn thế giới!

Tiểu Long hớn hờ phụ họa:

- Có khi đoạt cả giải Nobel ấy chứ!

- Chắc chắn rồi!

Quý ròm gật gù, dường như cho rằng vinh dự đó chẳng có gì là quá

đáng.

Nhỏ Hạnh làm ra vẻ hiếu kỳ:

- Nhưng làm sao con người có thể biến thành vô hình được? Lọ thuốc trên tay Quý chứa chất gì thế?

- Đây là một chất hóa học tổng hợp, được chế tạo bằng một công thức đặc biệt, gọi là chất... Apostoradanium! – Sau khi bịa ra một cái tên Latinh, Quý ròm bắt chước nhân vật vô hình trong truyện của Herbert George Wells, vung tay diễn giải – Này nhé, sở dĩ chúng ta có thể nhìn thấy được một vật là do vật đó chịu tác động của ánh sáng. Một vật nếu không hấp thụ thì cũng phản xạ hoặc khúc xạ ánh sáng. Nếu nó chẳng hấp thụ, phản xạ hay khúc xạ ánh sáng thì chúng ta chẳng thể trông thấy nó được. Sở dĩ ta thấy một hộp thiếc và một hộp thủy tinh khác nhau bởi vì nó hấp thụ và khúc xạ ánh sáng khác nhau. Nếu ta nhúng hộp thủy tinh đó vào trong nước, nhất là vào một chất lỏng có khối lượng riêng lớn hơn nước, ta sẽ thấy hộp thủy tinh đó gần như biến mất. Tóm lại một vật trong suốt nếu được đặt trong một môi trường có cùng chiết suất với nó, vật đó sẽ trở thành vô hình!

Nhỏ Hạnh giả vờ tròn mắt:

- Nhưng con người ta đâu phải là một vật thể trong suốt!

Quý ròm cười kiêu hãnh:

- Chính vì vậy mới cần phải uống thứ thuốc Apostoradanium này! Nó có tác dụng làm cho toàn bộ các tế bào trong cơ thể trở nên không màu và trong suốt, đồng thời hạ thấp chiết suất của cơ thể chúng ta xuống bằng chỉ số của không khí!

- Tao hiểu rồi! - Tiểu Long gục gặc đầu – Nghĩa là lúc đó cơ thể ta ở trong không khí sẽ giống như một tấm thủy tinh nhúng trong nước?

- Đúng rồi! – Quý ròm nhip tay xuống mặt bàn – Nghĩa là không thể trông thấy!

Nhỏ Hạnh chồm người cầm lọ thuốc trên tay Quý ròm, đưa lên sát mắt:

- Thế uống chừng nửa lọ này, chúng ta sẽ trở thành người vô hình trong bao lâu?

- Nửa lọ này hả? – Quý ròm cau mày – Lâu đấy! Khoảng một, hai tiếng đồng hồ là ít!

Tiểu Long giật lọ thuốc trên tay nhỏ Hạnh:

- Đưa tôi uống thử xem!

- Khoan đã! – Quý ròm giằng lấy lọ thuốc – Tao còn hai lọ trong phòng, ngày mai tao, Hạnh và mày mỗi đứa sẽ uống nửa lọ! Và tụi mình sẽ tàng hình xuống phố chơi!

- Hay đấy! - Tiểu Long xoa tay thích thú.

Nhỏ Hạnh nhắc:

- Còn thằng Mạnh nữa chi!

- Ừ, cả thằng Mạnh nữa! – Xoay lưng về phía cửa thông xuống nhà bếp, Quý ròm vừa đáp vừa tinh quái nháy mắt với nhỏ Hạnh.

Đoạn nó cầm lọ thuốc bước lại đặt trên đầu tủ buýp-phê.

Tiểu Long nhìn theo bạn:

- Thế bây giờ tụi mình đi theo thằng Mạnh lên dốc núi phía sau truy tìm dấu vết của bọn trộm chứ?

- Gượm đã! Bây giờ chúng ta thử trở vào phòng tìm kỹ lại thêm lần nữa xem! Nếu cuối cùng vẫn không tìm thấy chiếc bàn ủi và bộ quần áo của nhỏ Hạnh, lúc đó chúng ta hành động cũng chưa muộn!

Nói xong, Quý ròm quay mình rào bước về phòng. Như nhận được hiệu lệnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh liền lật đật đứng dậy đi theo.

CHƯƠNG 7

Mạnh nghe tim mình đập thành thịch. Nãy giờ nấp sau kệ cửa, nó nghe rõ mồn một câu chuyện của bọn Quý ròm ngoài phòng ăn. Như vậy là đã rõ! Ông anh bác học của nó thực sự đã chế được loại thuốc tàng hình radium hay radio gì đó. Cách giải thích của Quý ròm về nguyên tắc để có thể trở thành người vô hình, Mạnh nhớ nó cũng từng nghe qua rồi, mặc dù nghe ở đâu thì nó không nhớ đích xác.

Nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là nó đã nhìn thấy sự hiệu nghiệm của thứ thuốc tàng hình kia.

Chỉ với vài giọt thuốc, Quý ròm đã biến mất trước mắt nó, không để lại một dấu vết nhỏ. Mà Quý ròm đứng ngay trước chiếc tủ buýp-phê chứ đâu xa, vậy mà nó chỉ thấy chiếc nón và những con chim bằng giấy được nhắc lên, còn Quý ròm thì chẳng thấy đâu. Chà, mình mà có được một lọ thuốc như thế, đem đến lớp biểu diễn cho mấy đứa bạn xem thì phải biết! Bọn con gái bị bàn tay vô hình của mình cốc đầu cứ gọi là khóc thét!

Chôn chân trong góc khuất, Mạnh nghĩ ngợi miên man. Nó định ngày mai sẽ không tàng hình đi phố với các ông anh bà chị mà hỏi xin Quý ròm nửa lọ thuốc kia bỏ vào cặp sách để đem đến trường loè tụi bạn.

Định bụng như vậy, nhưng khi bất ngờ thấy bọn Quý ròm bất ngờ kéo nhau ra khỏi phòng, bỏ lọ thuốc lại chổng tro trên đầu tủ thì Mạnh lại đột ngột thay đổi ý định: Chuyện loè tụi bạn trên lớp từ từ hẵng tính, bây giờ mình cần phải cứu Mèo Con ra khỏi đây đã! Từ nãy đến giờ không thấy mình trở vào, chắc con bé đang lo đến phát sốt! Cả dì của Mèo Con nữa, chờ hoài không thấy cháu mình về nhà có lẽ bà đã quỳnh quíu chạy đôn chạy đáo ra bãi biển rồi!

Nghĩ đến tình cảnh ngặt nghèo của Mèo Con, Mạnh không cho phép mình chần chờ thêm nữa.

Nó sè sè bước ra khỏi chỗ nấp và sau khi thận trọng liếc mắt về phía hành lang nơi bọn Quý ròm vừa khuất bóng, nó phóng vèo về phía tủ

buýp-phê, rồi nhanh như chớp, nó cầm lấy lọ thuốc tàng hình vội vàng dốc vào miệng.

Một chất nước thơm thơm ngọt ngọt, có nửa mùi vị như nước chanh nửa như xá xị, chảy qua cổ họng nó. Nhưng lúc đó Mạnh chẳng còn tâm chí đâu để tự hỏi tại sao cái chất hoá học xa lạ kia lại có hương vị quen thuộc như vậy. Đầu óc nó lúc này chỉ mong thứ thuốc của Quý ròm phát huy tác dụng càng nhanh càng tốt để nó có thể lợi dụng sự vô hình để giải thoát cho Mèo Con.

Áng chừng đã uống được khá khá, Mạnh đặt lọ thuốc còn không tới phân nửa kia vào chỗ cũ rồi tò mò và nôn nóng đưa mắt nhìn ngắm... cơ thể mình.

Mạnh vừa ngắm vừa đợi. Và càng đợi Mạnh càng đâm lo. Sao lâu quá mà chẳng thấy ngực bụng tay chân biến mất gì cả! Mọi thứ cứ sò sò như muốn trôi tức nó hay sao ấy! Hay vì nó uống chưa đủ liều lượng? Nếu thế thì vô lý, khi nãy anh Quý nó chỉ uống có vài giọt mà đã trở thành vô hình rồi kia mà – À, có lẽ do thể chất con người ta khác nhau! Người ốm tong ốm teo như anh Quý chỉ cần vài giọt là có kết quả nhưng người khoẻ mạnh như mình có khi phải nốc nguyên cả lọ mới xong!

Nghĩ là làm ngay, Mạnh thò tay định cầm lên chiếc lọ uống nốt phần còn lại. Nhưng vừa chạm tới chiếc lọ, Mạnh bỗng giật bắn người, hốt hoảng rút tay lại. Từ trong phòng ngủ, bọn Quý ròm bất thần kéo nhau ra, cả bọn vừa bước về phòng ăn vừa kháo chuyện ầm ĩ.

Mạnh xoay người tựa lưng vào tủ, mặt đỏ như gấc. Cảm giác của nó lúc này là cảm giác của một tên trộm đang hành nghề bị bắt quả tang.

Nhưng bọn Quý ròm dường như chưa nhận ra sự hiện diện của Mạnh. Cả ba cứ ngoác miệng thi nhau tranh cãi:

Tiểu Long khẳng khẳng:

- Dứt khoát là bọn trộm đã vào nhà!

- Chưa chắc! – Quý ròm nói – Có thể những thứ kia đang thất lạc ở đâu đó!

Tiểu Long nhăn nhó:

- Tội mình chẳng đã bói tung cả nhà lên rồi còn gì!

- Bói tung hay không bói tung chẳng phải là chuyện quan trọng! – Quý ròm nhún vai - Vấn đề là bói đúng chỗ hay không thôi!

Nhỏ Hạnh ngó Quý Ròm:

- Khi nãy chính Quý ròm phỏng đoán trộm vào nhà chứ ai! Sao bây giờ Quý lại nói khác?

Mạnh vẫn đứng chỗ tủ buýp-phê, vừa dỏng tai theo dõi cuộc đấu khẩu của bọn Quý ròm vừa sốt ruột quan sát tay chân ngực bụng mình, lo lắng không biết đến chừng nào tất cả những bộ phận cồng kềnh đó mới chịu biến đi cho.

Đang lo ngay ngáy, Mạnh càng lung túng khi thấy nhỏ Hạnh thành linh ngoảnh mặt về phía mình.

Môi nở nụ cười gượng gạo, Mạnh định âm ừ phân trần một câu gì đó về sự xuất hiện khả nghi của mình ở cạnh tủ nhưng chưa kịp thốt tiếng nào, nó đã sừng sốt ngậm miệng ngay lại.

Lạ lùng quá, nhỏ Hạnh nhìn về phía chỗ nó đứng nhưng gương mặt lại không biểu lộ một thái độ gì! Cặp mắt nhỏ Hạnh nhìn thẳng vào nó nhưng dường như không trông thấy nó mà đang nhìn xuyên qua người nó. Trong một thoáng, Mạnh chợt hiểu ra và bất giác nghe một luồng điện chạy qua người: Mình đã hoá thành vô hình rồi chăng? Nhưng tại sao mình vẫn trông rõ mồn một cơ thể mình? Hay là chỉ có chính mình mới có khả năng nhìn thấy mình, còn những người khác thì vô phương?

Để kiểm tra sự phỏng đoán vừa nảy ra trong đầu, Mạnh khẽ cựa quậy người. Nó vung tay vung chân làm một số động tác kỳ quặc để thu hút sự chú ý của nhỏ Hạnh.

Và quả như Mạnh nghĩ, những tư thế uốn éo của nó chẳng mấy may tác động đến bà chị. Nhỏ Hạnh vẫn nhìn chăm chăm về phía tủ buýp-phê sau lưng nó, thản nhiên hỏi:

- Những con chim giấy đâu rồi nhỉ?

Nghe hỏi, Quý ròm và Tiểu Long đồng loạt quay lại. Và cũng như nhỏ Hạnh, cả hai dường như chẳng trông thấy Mạnh.

Quý ròm nhún vai:

- Chắc là gió thổi bay rồi!

Tiểu Long cười:

- Hay là trộm lại vừa mới vào nhà?

Quý ròm hừ mũi:

- Có mày trộm thì có!

Nhỏ Hạnh đột ngột hỏi:

- Ủa, thằng Mạnh đi đâu rồi?

Tiểu Long liếc xuống nhà bếp:

- Chắc nó đang ở đằng sau!

Mạnh vẫn đứng yên tại chỗ, khoái chí mỉm cười. Bây giờ thì nó đã yên tâm lắm.

Rồi để cho khoái trí hơn nữa, nó nhón gót đi long vòng quanh bàn ăn, chỗ bọn Quý ròm ngồi.

Đi loanh quanh chán, Mạnh bắt đầu nhún nhảy.

Thấy thằng oắt mặt mày nhon nhon, lắc vai lắc mông loạn xạ, bọn Quý ròm buồn cười quá xá nhưng cố nén.

Mạnh vẫn chẳng hay biết gì. Đình ninh không ai nhìn thấy mình, nó càng lúc càng cao hứng giở đủ trò nghịch tinh, quên bég cả Mèo Con đang đợi nó cháy ruột cháy gan trong phòng.

Bây giờ không chỉ múa may mà mỗi khi đi ngang qua các ông anh bà chị, Mạnh lại thò tay tới trước mặt mọi người, các ngón tay cong cong, khoằm khoằm hươ qua hươ lại làm như sắp sửa quào vào mũi họ.

Cái lối nghịch ngợm vô phép vô tắc của ông em khiến Quý ròm dờ khóc dờ cười. Nếu không vờ xem Mạnh là “người vô hình” chắc Quý ròm đã cung tay cốc nó nếu không u đầu thì cũng sói trán.

Riêng với Tiểu Long thì đã tức cười lắm rồi. So với Quý ròm và nhỏ

Hạnh, Tiểu Long hồn nhiên hơn, vì vậy khó đóng kịch hơn. Thấy thằng Mạnh cứ mỗi lần đảo ngang lại đưa tay chop dứt vào mặt mọi người một cái như bắt chuồn chuồn, nó phải gồng mình mím môi chặt để khỏi phì cười.

Nhưng Tiểu Long khổ sở vậy mà nào có yên. Vung vẩy một hồi mỏi tay, Mạnh lại đổi trò. Nó không buồn “bắt chuồn chuồn” nữa mà gí sát mặt vào mặt mọi người, hai ngón cái phanh miệng dài ra, còn hai ngón trỏ kéo hai con mắt xệ xuống, giả làm ông Ba Bị đi bắt con nít.

Thấy thằng Mạnh méo mày méo mặt nhất Quý ròm và nhỏ Hạnh. Tiểu Long đã nghe nhột nhột như kiến bò khắp người. Đến khi thằng quý con gí bộ mặt dị dạng đó vào sát mặt mình thì Tiểu Long không kiềm chế được nữa. Nó phá lên cười sảng sặc.

Tràng cười ngoài kế hoạch của Tiểu Long khiến cả ba đứa cùng giật thót.

Quý ròm và nhỏ Hạnh ngớ ngàng đã đành, cả thằng Mạnh cũng ngớ ngàng không kém. Nó nhìn chòng chọc vào mắt Tiểu Long, ngo ngác và kinh hãi. Nó không hiểu tại sao Tiểu Long lại bật cười. Chẳng lẽ Tiểu Long lại nhìn thấy nó?

- Mày cười gì thế? – Quý ròm vờ ngạc nhiên.

Trong lúc Tiểu Long chưa biết xoay xở ra sao, nhỏ Hạnh đã nhanh trí quay sang Quý ròm:

- À, Hạnh hiểu rồi! Có thể mà cũng cười!

- Gì thế Hạnh? – Quý ròm hỏi

- Mặt Quý bị dính băng keo! - Nhỏ Hạnh chép miệng – Có một tí xiu à!

- Quả thật, lúc động dao động kéo làm “trò ảo thuật” với chiếc nón và những con chim giấy, Quý ròm đã lơ đãng để một mẫu băng keo dính vào cằm. Một mẫu tí tẹo thôi, nhưng lúc này một tẹo đó cũng đủ giúp cả bọn thoát khỏi nguy khốn.

Sự phát hiện tình cờ của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long mừng như bắt được vàng. Nó chồm tới chỉ mẫu băng keo trên mặt Quý ròm, tiếp tục cười sặc sụa:

- Ha ha! Quý ròm mọc râu! Ha ha! Mọc râu!

Đứng bên cạnh, Mạnh thở dài đánh phào một cái: Thì ra vậy! Thế mà mình cứ tưởng!

Rồi dường như không kèm được sự cao hứng, nó lộn đầu xuống đất, chống hai tay đi một vòng giữa nhà.

Đang “trồng cây chuối”, đột nhiên Mạnh mất thăng bằng, thân hình lão đảo rồi ngã đánh “bịch” một tiếng, lưng đập xuống đất.

Cú ngã như trời giáng ê ẩm cả người nhưng Mạnh không dám xuýt xoa. Nó nhăn nhó ngồi dậy, tay xoa lưng còn mắt thì lo lắng liếc về phía bọn Quý ròm thăm dò động tĩnh.

Lần này không chỉ Tiểu Long mà Quý ròm cũng tức cười quá thể. Nó phải cẩn thận quay đầu đi chỗ khác để Mạnh không nhìn thấy những biểu hiện khả nghi trên mặt mình.

Biết không thể giả điếc trước tiếng động vừa rồi, nhỏ Hạnh vò tròn mắt:

- Long và Quý nghe thấy gì không?

Tiểu Long gật đầu:

- Nghe! Hình như có một vật gì đó rơi xuống đất!

Lúc này Quý ròm đã lấy lại vẻ thản nhiên. Nó quay đầu nhìn về phía Mạnh:

- Đúng rồi! Nghe như một bao gạo vừa rơi!

Tiểu Long nhìn quanh quất:

- Trong phòng này làm gì có bao gạo nào!

Quý ròm hừ giọng:

- Tao chỉ nói là giống như thôi, đâu có khẳng định đó là bao gạo!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Hay tiếng động này không phải từ trong phòng?

- Không phải ở trong phòng thì ở đâu? - Tiểu Long ngờ ngác.

- Có thể ở phía sau nhà. Ta ra đó thử xem!

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa đứng dậy đi ra phía sân sau. Quý ròm và Tiểu Long liền vội vã đi theo.

Chờ mọi người đi khuất, Mạnh lồm cồm đứng lên. Hú vía! May mà chẳng ai nghi ngờ gì! Có lẽ các ông anh bà chị không bao giờ nghĩ rằng mình đã uống lọ thuốc quý báu trên đầu tủ kia! Lúc này không mở cửa dẫn Mèo Con đi ra thì chẳng còn dịp nào!

Mạnh nghĩ bụng, và vừa dáo dác nhìn quanh nó vừa nhanh chân vọt lại chỗ chiếc đòn sứ nhặt lên sân chùa khoá. Nhưng khi Mạnh bước lại chỗ cửa phòng chuẩn bị tra chìa khoá vào ổ thì bọn Quý ròm đã lục tục bước vào.

- Phía sau cũng chẳng có bao gạo hay bao cát nào cả! – Quý ròm vừa đi vừa làu bàu.

Mạnh giấu xâu chìa khoá vào sau lưng, đứng im tại chỗ. Nhưng rồi sức nhớ ra bọn Quý ròm không thấy mình, nó lại thông tay xuống.

Nhỏ Hạnh liếc xâu chìa khoá trên tay Mạnh, thủng thẳng nói:

- Tiếng động vừa rồi có thể do bọn trộm!

- Bọn trộm? - Tiểu Long giương mắt ếch.

- Ừ.

- Bọn trộm nào cơ?

- Thì bọn trộm đã lấy đi chiếc bàn ủi và bộ quần áo của nhỏ Hạnh chứ bọn trộm nào!

- Chúng quay lại làm gì?

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Long hỏi lạ! Chúng quay lại để lấy trộm thêm những thứ khác chứ để làm gì?

Tiểu Long lúc này cũng đã nhìn thấy xâu chìa khoá toong teng trên tay Mạnh. Nó liếm môi:

- Thế bây giờ chúng ta đối phó thế nào?

- Chúng ta cứ ngồi yên trong phòng, giả vờ chưa phát giác ra bọn chúng! – Nhỏ Hạnh vỗ vỗ tay lên trán – chờ khi nào nghe động, ba chúng ta lập tức ủa ra thật nhanh!

Quý ròm thoát đầu khẳng định có trộm, sau lại bảo không có, bây giờ lại bỗng nhiên gật gù:

- Hay đấy! Cái đó binh pháp gọi là “lấy tĩnh chế động”!

Dĩ nhiên những lời bàn bạc của bọn Quý ròm, Mạnh nghe không sót một câu. Và cái kế hoạch “lấy tĩnh chế động” kia khiến nó mừng rơn. Như vậy là mình có cơ hội rồi! – Mạnh khấp khởi nhủ bụng – Lần này chắc chắn mình sẽ dụ được các ông anh bà chị ra khỏi nhà! Tưởng gì, muốn tiếng động thì sẽ có tiếng động ngay thôi!

Mạnh suy tính một thoáng rồi quay lại chỗ cũ nhét xâu chìa khóa vào dưới chiếc đôn sứ. Xong, nó phóc ra sau nhà.

Thoạt đầu Mạnh cầm lên chiếc bình tưới bằng thiếc định ném xuống sân để dụ bọn Quý ròm, nhưng sức nhớ tới Mèo Con nó liền sè sẹ đặt chiếc bình xuống và tiến lại phía cửa sổ mé sau phòng nó.

Mạnh gõ lên cánh cửa đóng chặt.

- Ai đó? – Tiếng Mèo Con thì thảo bên trong, giọng hoang mang sợ sệt.

- Tao đây!

Mạnh cũng thì thảo đáp. Rồi nghe tiếng chốt cửa lách cách, nó hoảng hốt nói:

- Mày đừng mở cửa! Đừng thế này nói chuyện được rồi!

- Sao anh chưa dẫn em ra? – Giọng Mèo Con như muốn khóc – Quần áo của em đã khô lâu rồi!

- Mày đợi thêm một tí nữa đi! – Mạnh gãi cằm – Chừng mười lăm phút nữa thôi, tao sẽ đưa mày về nhà!

- Anh nói thật không? – Giọng Mèo Con vẫn đượm lo âu.

Mạnh tắc lưỡi:

- Dĩ nhiên là thật! Nhưng mày phải giữ yên lặng, đừng làm rớt bàn ủi hoặc bất cứ vật gì xuống đất như khi nãy nữa đấy!

Trấn an được Mèo Con, sự nặng nề trong lòng Mạnh đã vơi được quá nửa. Vì vậy sau khi dặn dò những lời cuối cùng xong, nó thông thả bước lại chỗ chiếc bình tưới.

Mạnh đưa mắt ngắm nghía chiếc bình một thoáng rồi mím môi co chân đá một phát.

CHƯƠNG 8

Chiếc bình bằng thiếc bị đá lăn lông lốc trên mặt sân bằng đá, khỏi cần kể, chắc các bạn cũng biết nó phát ra những âm thanh chói tai như thế nào rồi.

Một tên trộn xúi quẩy có thể gây ra tiếng động nhưng chắc chắn không ngờ nghếch và hớ hênh đến mức tạo ra những âm thanh kinh thiên động địa như thế. Khua thùng thiếc ầm ỉ, xưa nay đó là cách dùng để bắt trộm hoặc đuổi trộm chứ không phải cách dùng để đi ăn trộm. Khổ nỗi, thằng Mạnh lại không biết điều đó.

Và vì không biết, nó như mở cò trong bụng khi thấy chiếc bình tưới vừa lăn hai, ba vòng, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đã xô nhau chạy ra, đúng như dự tính của nó.

Quý ròm vừa phóc ra sân đã đảo xẹt mắt:

- Chúng chạy đi đâu cả rồi?

Tiểu Long chỉ tay vào chiếc bình tưới lăn lóc giữa sân:

- Vừa rồi chắc chúng sợ ý đá phải chiếc bình này nè!

Nhỏ Hạnh nhìn quanh, thận trọng dặn:

- Long và Quý nhớ dò xét kỹ! Bọn trộm chắc còn nấp đâu đó!

Cứ thế, bọn Quý ròm mỗi người một câu, vừa nói vừa đi lom khom, mắt láo liên tìm kiếm.

Mạnh vẫn đứng bất động giữa sân. Nó vừa theo dõi bọn Quý ròm vừa nhúu mày tính kế.

Đã mấy lần Mạnh định chạy tọt vào nhà mở cửa dẫn Mèo Con ra nhưng nó lại ngần ngại. Bọn Quý ròm lẫn quần ở sân sau, có thể quay vào nhà và bắt gặp Mèo Con bất cứ lúc nào.

Phải dẫn dụ các ông anh bà chị đi xa hơn nữa mới được! Mạnh nghĩ,

nhưng nó vẫn chưa biết phải thực hiện ý định đó như thế nào.

Đúng lúc đó Tiểu Long lại lên tiếng:

- Chả thấy bọn trộm đâu cả!

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Ủ, chả biết chúng lần đi đằng nào!

- Làm như chúng có phép tàng hình hay sao ấy!

Quý ròm mỉm cười để một câu làm Mạnh thoáng giật mình. Nhưng rồi thấy mọi người tiếp tục đảo mắt quan sát tứ phía, chẳng ai nói gì thêm, nó nghĩ rằng đó chỉ là một câu nói vô tình, liền nhè nhẹ thở ra.

- Theo Long và Quý, vừa rồi chiếc bình tưới có phải do bọn trộm đá nhầm hay không? – Nhỏ Hạnh phá tan sự im lặng.

Tiểu Long quệt mũi:

- Không phải trộm thì ai vào đây?

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thế bọn trộm đâu?

- Cái đó thì... cái đó thì...

Thấy Tiểu Long ấp a ấp úng, Quý ròm liền chỉ tay lên vách đá phía sau:

- Hay bọn trộm đã kịp rút lên trên đó?

Tiểu Long ngoảnh nhìn theo tay chỉ của bạn:

- Không có đâu!

- Sao mà biết không có?

Tiểu Long nghiêng tai:

- Tao chả nghe động tĩnh gì cả!

- Ủ, nếu bọn trộm trèo trở lên vách đá, mình phải nghe tiếng sột soạt chứ! – Nhỏ Hạnh gật gù phụ họa.

Mạnh không biết bọn Quý ròm đang giăng bẫy. Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, nó hí hửng: Dễ thôi! Bà chị muốn sột soạt thì sẽ có sột soạt ngay cho bà chị!

Mạnh vừa nhủ bụng vừa hồi hả tiến về phía vách đá, đu người trèo lên. Đang loay hoay chưa biết làm thế nào để dụ bọn Quý ròm ra xa khỏi nhà, nghe nhỏ Hạnh “gợi ý” cụ thể, Mạnh khoái lắm.

Vút leo lên khỏi bức tường đá phía sau nhà, Mạnh lập tức thò chân khua loạn xạ vào các bụi cây. Rồi sợ những tiếng sột soạt mình gây ra chưa đủ lớn, Mạnh lấy chân hất mạnh những hòn sỏi nằm rải rác trên dốc núi cho chúng lăn lông lốc và rơi lộp độp xuống khoảng sân bọn Quý ròm đang đứng.

- Cái gì thế?

Mạnh khoái tit mắt khi nghe Tiểu Long hốt hoảng kêu tướng.

Nhỏ Hạnh tròn mắt nhìn xuống sân:

- Ôi, những hòn sỏi!

Quý ròm thuôn mặt:

- Những hòn sỏi ở đâu ra thế này?

Quý ròm vừa nói dứt, Tiểu Long liền đấm hai tay vào nhau, “à” lên một tiếng:

- Thôi, đúng rồi! Bọn trộm...

Quý ròm như sực hiểu, vội vã tiếp lời:

- Bọn trộm vừa chạy lên dốc núi phía sau và làm rơi những hòn sỏi này xuống?

- Không còn nghi ngờ gì nữa! – Tiểu Long lật đật khoát tay – Đuổi theo mau!

Ra lệnh xong, Tiểu Long bám tay vào vách đá nhào người lên. Quý ròm cũng không chậm trễ. Nó nhanh nhẹn đu người lên vách đá.

Nhưng khác với Tiểu Long, Quý ròm không trèo lên ngay được mà cứ đeo toòng teng tại chỗ, chờ Tiểu Long khom người kéo lên.

Mạnh chứng kiến tất tần tật. Nó tức cười quá xá nhưng đành phải đưa tay bịt miệng.

Mặc dù vừa rồi la hoảng như cháy nhà, lên khỏi bức vách, Tiểu Long và Quý ròm không vội sục sạo ngay. Hai đứa đứng chôn chân tại chỗ, thông thả đảo mắt dòm quanh.

Tiểu Long nhìn về chỗ Mạnh đứng, vờ hỏi Quý ròm:

- Mà biết bọn trộm chạy về hướng nào không?
- Không!
- Thế bây giờ mình phải làm sao?
- Phải lắng tai nghe xem tiếng động phát ra từ hướng nào!
- Nếu không nghe gì cả thì sao?

Quý ròm vừa đáp vừa cười thầm:

- Thì tao và mày cứ đứng hoài ở đây!

Một lần nữa, Mạnh lại trúng kế. Nó nhón gót bước lui khoảng chục mét và đập tay lên các nhánh cây bên cạnh.

- Hình như có tiếng loạt soạt! – Tiểu Long nói.
- Ừ, tao cũng nghe.
- Lại đó thử xem!

Tiểu Long và Quý ròm rón rén bước về phía Mạnh, mặt mày dáo dác như chuẩn bị bắt trộm gà.

Nhưng mới đi chừng dăm bước, Quý ròm thò tay nịt áo Tiểu Long. Cả hai dừng lại.

- Gì thế? – Tiểu Long hỏi.

Quý ròm chớp mắt:

- Sao giờ chả nghe gì cả?
- Nghe gì là nghe gì?

- Tiếng loạt soạt ấy!

Tiểu Long ngoẹo cổ:

- Ủ, tao cũng chả nghe thấy gì!

Giọng Quý ròm đột nhiên lo lắng:

- Có thể bọn trộm đang mai phục trong một bụi cây nào đấy?

- Mai phục? – Tiểu Long ngơ ngác – Để làm gì?

- Sao lại để làm gì? – Quý ròm nhăn nhó – Chỉ cần mình đi ngang qua, thế là “cách”, một khúc cây giáng vào đầu...

Quý ròm nói chưa dứt câu, Tiểu Long đã rụt cổ:

- Eo ôi, ghê quá!

Quý ròm nheo mắt:

- Mà y có võ mà sợ gì

- Võ thì võ chứ! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Võ chỉ dùng đánh nhau trực diện thôi! Còn với bọn đánh lén, võ nào mà đỡ nổi!

- Ờ há!

Tiểu Long hỏi bằng giọng ngần ngại:

- Bây giờ sao?

- Sao là sao?

- Đi tìm bọn trộm nữa không?

- Về quách! – Quý ròm đáp xụi lơ – Nếu không phát hiện được động tĩnh của chúng, tốt nhất mình không nên đuổi theo!

Nói xong, Quý ròm xoay người, giả bộ như chuẩn bị quay trở về nhà.

Mạnh nãy giờ nín thở đứng nghe hai ông anh đối đáp, bây giờ thấy kế hoạch của mình sắp hỏng tới nơi, liền ba chân bốn cẳng lĩnh tuốt ra xa. Và từ títt đằng xa, nó nhặt một cành cây khô khua tứ tung.

- A, bọn trộm đang chạy trốn đằng kia kìa! Rượt theo nhanh lên!

Tiếng Quý ròm hô toáng. Những người đi rình bắt trộm thực sự chả ai lại hò hét om sòm như vậy nhưng trong giờ phút căng thẳng này, oắt Mạnh nhà ta lại không đủ sáng suốt để nhận ra điều phi lý đó.

Nó chỉ biết hồi hộp ngóc cổ chờ đợi và khắp khối mừng thầm khi thấy hai ông anh “khò khạo” liên tục “roi vào bầy” của mình.

Lần này không đợi Quý ròm lên tiếng đòi về, vừa thấy hai ông anh ngo ngoe ngác ngác lò dò lại gần là Mạnh chuồn đi chỗ khác và lại khua khoảng âm ỉ.

Cứ như vậy, kẻ trước người sau Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh càng lúc càng chạy xa khỏi nhà.

Trong cuộc rượt đuổi ngoạn mục đó, Mạnh định ninh nó đã khôn khéo lôi kéo được hai ông anh theo mình, không hề hay biết rằng chính Quý ròm và Tiểu Long đã làm mọi cách để dẫn nó ra xa.

Mạnh sẽ không vui mừng quá đáng nếu trong lúc đó nó nhận ra một điều cực kỳ quan trọng: nhỏ Hạnh không có mặt trong cuộc “truy lùng kẻ trộm” ngộ nghĩnh nhất thế giới này!

CHƯƠNG 9

Đội Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh khuấy dạn, những tiếng hô hoán chỉ còn nghe văng vẳng đằng sau những bụi cây, nhỏ Hạnh vội vã chạy vào nhà.

Nó rào bước về phía chiếc đôn sứ và tìm thấy xâu chìa khóa của Mạnh chẳng khó khăn gì.

Nhỏ Hạnh tra chìa khóa vào ổ khóa phòng Mạnh, vặn nhẹ.

Cửa phòng bật ra cùng với tiếng kêu mừng rỡ:

- Anh Mạnh hả?

Câu hỏi bất thần khiến nhỏ Hạnh suýt chút nữa ngã lăn ra đất. Mặc dù biết trước thằng Mạnh đang cất giấu một bí mật gì đó trong phòng nhưng nhỏ Hạnh hoàn toàn không nghĩ bí mật đó là... một con bé.

Nhưng không chỉ nhỏ Hạnh mới ngỡ ngàng. Mèo Con cũng kêu “ối” một tiếng và gần như đồng thời, cả hai cùng sững sờ buột miệng:

- Chị là ai vậy?

- Em là ai vậy?

Hỏi xong cả hai lại bối rối nhìn nhau, người nào cũng có ý đợi người kia trả lời câu hỏi của mình trước.

Sự im lặng trôi qua có đến một phút.

Và nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Chị là Hạnh!

- A! – Mèo Con reo lên – Chị là chị của anh Mạnh! Khi nãy anh Mạnh lấy quần áo của chị cho em thay...

Nhỏ Hạnh thoáng ngạc nhiên. Đảo mắt một cái, nó đã nhìn thấy chiếc bàn ủi và bộ đồ trắng sọc xanh của mình đang xếp gọn gàng ngay ngắn

trên đầu giường.

- Thì ra vậy! – Nhỏ Hạnh gật gù – Báo hại nãy giờ chị tìm muốn chết!

- Bộ anh Mạnh không nói gì với chị sao? – Giọng Mèo Con áy náy.

- Không!

- Lạ thật! – Mèo Con nhú mày – Tại sao anh Mạnh lại không muốn cho mọi người biết chuyện anh đã cứu em thoát chết kia?

Câu nói của Mèo Con khiến nhỏ Hạnh ngẩn tò te:

- Mạnh cứu em thoát chết? Hồi nào?

- Hồi chiều! Lúc em mãi chơi ngoài cù lao, thủy triều dâng lên lấp cả lối vào bãi...

Rồi trước vẻ mặt tò mò của nhỏ Hạnh, Mèo Con hăm hờ và hồn nhiên kể. Nó kể nó đã suýt chết trong trường hợp nào, đã òa khóc vì sợ hãi ra sao và Mạnh đã xuất hiện cứu nó như thế nào. Nó cũng kể cả chuyện nó rơi xuống biển khiến Mạnh phải lao theo vớt nó lên, rồi Mạnh rủ nó chạy thi cho bớt lạnh và dẫn nó về nhà để ủi quần áo cho mau khô...

Ánh mắt long lanh, Mèo Con vừa thuật chuyện vừa làm điệu bộ khiến nhỏ Hạnh vừa cảm động vừa tức cười. Và bây giờ thì nhỏ Hạnh đã hiểu tại sao Mạnh lại giấu nhem chuyện này, lại giả vờ đánh mất chìa khóa phòng và nhất định không chịu đi chơi mà cứ nằng nặc đòi ở nhà “làm toán”! Thì ra thằng oắt mắc cỡ, thằng oắt sợ ông anh ròm của nó ngứa miệng chế giễu!

Nhỏ Hạnh nhìn Mèo Con, hấp hái mắt, trêu:

- Vậy mà bọn chị cứ tưởng chiếc bàn ủi và bộ quần áo kia bị mất trộm kia đấy!

- Không có đâu! – Câu nói đùa của nhỏ Hạnh làm Mèo Con đỏ mặt – Ăn trộm là xấu lắm! Nếu em ăn trộm, em sẽ không thể trở thành người tốt! Và như vậy em sẽ không được gặp lại ba em!

Nhỏ Hạnh không hiểu:

- Tại sao thế?

- Vì chỉ những người tốt mới được ra đảo Thần Tiên!

Nhỏ Hạnh càng lúc càng thấy lạ lùng:

- Em nói gì, chị không hiểu! Đảo thần tiên nào?

- Đảo Thần Tiên ở ngoài biển ấy! – Mèo Con chớp mắt – Chẳng lẽ chị chưa bao giờ nghe nói đến hòn đảo này sao?

- Chưa! – Nhỏ Hạnh thành thật.

- Đây là tại chị chưa biết thôi! – Mèo Con nói bằng giọng tự tin – Anh Mạnh bảo anh từng nghe nói về đảo Thần Tiên!

Nhỏ Hạnh tò mò:

- Mạnh nói với em vậy hả?

- Vâng ạ.

Nhỏ Hạnh nhú mào:

- Chắc là Mạnh xạo với em đó thôi!

- Không phải đâu! – Mèo Con vùng vằng – Chính ba em đang sống trên hòn đảo ấy mà lại!

- Ai bảo thế?

- Chính mẹ em bảo! Những người làng cũng bảo!

Thấy Mèo Con đem mẹ ra làm bằng chứng, nhỏ Hạnh bắt đầu ngờ ngợ. Nó liếc môi hỏi:

- Thế ba em ra đảo Thần Tiên khi nào?

- Lâu lắm rồi! – Cặp mắt Mèo Con trở nên mơ màng – Hồi ấy em còn bé, bé xíu! Chiều hôm đó ba em ra khơi đánh cá như thường lệ nhưng sáng hôm sau, chỉ có các chú các bác trong làng trở về. Mọi người bảo vì ba em là người tốt nên được thần tiên rước ra đảo. Ngoài đảo Thần Tiên, suối làm bằng sữa, núi làm bằng kem, còn các cây thì cho bánh ngọt...

Cũng như Mạnh hồi chiều, nghe Mèo Con kể đến đây nhỏ Hạnh đã hiểu ra đảo Thần Tiên là nơi nào. Nó lặng lẽ quay mặt đi và khẽ nói:

- Ủ, chỉ có người tốt mới được rước ra đảo Thần Tiên!

Mèo Con sung sướng:

- Thế là chị tin có đảo Thần Tiên rồi chứ?

Vẫn không quay đầu lại, nhỏ Hạnh dịu dàng:

- Ủ, bây giờ chị mới nhớ ra! Chị đã từng nghe nói tới hòn đảo này!

Phản ứng của nhỏ Hạnh giống hệt phản ứng của Mạnh lúc ngoài bãi biển. Và câu chống chế của nó cũng giống hệt câu chống chế của Mạnh. Nhưng Mèo Con không phát hiện ra.

Đang thích thú vì thêm một người xác nhận từng nghe nói đến đảo Thần Tiên, Mèo Con hớn hờ và thân mật cầm tay nhỏ Hạnh:

- Bây giờ chị đưa em về nhà đi! Chắc dì em đang lo lắm!

- Ủ, để chị đưa em về!

Nhỏ Hạnh âu yếm đáp. Nhưng nó không đưa Mèo Con về nhà ngay. Sau khi mở khóa cổng, vừa dậm bước chân ra, nhỏ Hạnh bỗng nhớ tới một chuyện liền hốt hoảng nói:

- Chết rồi! Em đứng đây đợi chị một lát!

Vừa nói nó vừa quay mình hấp tấp chạy ngược trở lên những bậc đá.

Thái độ cuống quýt của nhỏ Hạnh làm Mèo Con ngo ngác:

- Chị đi đâu thế? – Khi nhỏ Hạnh hớn hớn trở xuống, Mèo Con tò mò hỏi.

- Chị đi cất chìa khóa cổng!

- Ơ! Thế lát nữa làm sao chị vào nhà?

- Chị chỉ móc hờ ổ khóa vào sợi xích thôi. Chị không bấm lại.

- Nhưng sao chị không đem chìa khóa theo? – Mèo Con chưa hết thắc mắc.

- Không đem theo được! – Nhỏ Hạnh thản nhiên – Trong xâu chìa khóa đó có cả chìa khóa tủ, chìa khóa phòng...

Tới đây thì Mèo Con không gặng hỏi nữa, nó đã hoàn toàn thỏa mãn. Tất nhiên có tài thánh nó mới biết chỉ sau khi nhét xâu chìa khóa của Mạnh vào lại dưới chiếc đôn sứ như cũ, nhỏ Hạnh mới có thể ung dung làm người dẫn đường cho nó được.

Mèo Con không có tài thánh thì Mạnh cũng chẳng có tài thánh. Vì vậy, Mạnh chẳng mảy may hay biết những chuyện vừa xảy ra trong nhà. Sau khi dụ Tiểu Long và Quý ròm đuổi theo những đường quanh ngõ quẹo càng lúc càng xa nhà, Mạnh đắc ý lộn trở lại lối cũ.

Phốc từ vách đá xuống khoảng sân sau nhẹ nhàng như một con mèo, Mạnh rảo bước vào nhà.

Quả như dự liệu của nó, nhà vắng hoe. Tiểu Long và Quý ròm còn đang mải loay hoay sục sạo trên dốc núi. Chị Hạnh chả biết đi đâu. Còn mẹ chắc đang ở dưới bếp.

Đánh mắt một vòng, Mạnh rón rén bước vào hành lang nhấc chiếc đôn sứ lên. Xâu chìa khóa vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Mạnh nắm chặt xâu chìa khóa trong tay. Nhưng nó chưa vội vào phòng. Trước tiên, để đề phòng mọi bất trắc, Mạnh bước lại chỗ tủ buýp-phê lấy lọ thuốc tàng hình bỏ tọt vào túi áo. Nửa lọ thuốc này đủ giúp Mèo Con trở thành vô hình như mình! Nếu mẹ và chị Hạnh bất thần bước lên trong khi mình chưa kịp dẫn Mèo Con ra khỏi phòng thì mình cũng chả sợ! Mạnh thán phục sự thông minh của mình quá xá. Nó bước lại mở cửa phòng mà mặt mày nhơn nhơn.

Nhưng khi cánh cửa mở ra thì nụ cười hiu hiu tự đắc trên môi nó cũng đột ngột tắc ngấm.

CHƯƠNG 10

Mạnh chết điếng người khi không nhìn thấy Mèo Con trong phòng. Nó cứ đinh ninh khi cửa vừa bật mở, Mèo Con sẽ chạy ủa lại phía nó, nếu không rom róm nước mắt vì cảm động và mừng rỡ thì cũng reo lên hơn hờ. Nhưng rốt cuộc chẳng có gì giống như thế.

Sau khi trấn tĩnh, Mạnh khom người dò dẫm quanh phòng, mắt đảo dác trông ngang ngó ngửa.

Mặc dù không tin Mèo Con đang chơi trò ú tim với mình, Mạnh vẫn không thể không bắt mình sục sạo. Nhưng Mạnh chỉ công cốc. Những nơi có thể ẩn nấp, nó đã xem xét kỹ. Ngay cả một con mèo con thật cũng không thể thoát khỏi tầm mắt nó, huống chi đây là một cô bé có tên là Mèo Con.

Tìm một hồi, đầu Mạnh nhức như búa bổ. Nó vẫn không thể hiểu được tại sao Mèo Con lại không có trong phòng. Cửa chính đã bị khóa, và xâu chìa khóa vẫn còn nằm chết gí dưới chiếc đôn sứ. Cửa sổ có thể mở từ bên trong, nhưng với những chấn song nằm sát nhau, không một ai có thể chui lọt. Vậy Mèo Con đi đâu? Trong khi vừa mới rồi đây, trước khi nó dụ Quý ròm và Tiểu Long chạy lên dốc núi, chính Mèo Con còn đứng ở trong phòng đối đáp với nó kia mà!

Hay Mèo Con đã vớ phải lọ thuốc tàng hình Quý ròm bỏ lẫn lóc đâu đó và cho tất tần tạt vào miệng? Có thể lắm! – Mắt Mạnh sáng lên – Anh Quý nó chẳng bảo ngoài lọ thuốc trên đầu tủ bút-phê, ảnh đang cất giữ một, hai lọ thuốc khác là gì!

Nhưng rồi ngay sau đó một ý nghĩ khác khiến Mạnh sụp mắt xuống. Nó thở dài nhớ ra dù Mèo Con có uống thuốc tàng hình, thì chỉ có nó không nhìn thấy Mèo Con chứ Mèo Con vẫn phải nhìn thấy nó. Đằng này Mèo Con chẳng có vẻ gì là trông thấy nó cả. Nó vào phòng nãy giờ, láo liên lùng sục đến toát mồ hôi hột, Mèo Con vẫn chẳng gọi nó lấy một tiếng.

À, quên nữa! – Mạnh reo khê – Mình cũng đang tàng hình, làm sao Mèo Con nhìn thấy mình được! Như vậy là cả hai đều không nhìn thấy nhau!

Phải rồi! Mình phải gọi nó một tiếng mới được! Như vậy hẳn Mèo Con sẽ biết là mình đang ở trong phòng, ngay bên cạnh nó và nó sẽ sốt sắng ứng tiếng trả lời!

Đang phấn khích, Mạnh quên hẳn rằng dù nó không lên tiếng nhưng nếu Mèo Con còn ở trong phòng, hẳn Mèo Con đã nhìn thấy cánh cửa bật mở và những tiếng khua động lịch kịch này giờ.

Nhưng Mạnh chưa kịp lên tiếng gọi Mèo Con đã có người lên tiếng gọi nó.

- Con làm gì mà loay hoay mãi trong đó thế hả Mạnh? – Cô Tư từ ngoài cửa phòng thò đầu vào hỏi.

Chết rồi! Mình mãi suy nghĩ, mẹ lên lúc nào cũng chẳng hay, nguy thật! Mạnh giật thót và bối rối đáp:

- Dạ, dạ...

Mạnh đang ấp úng, chưa kịp nghĩ ra câu trả lời thì cô Tư đã không còn đứng đó nữa. Mạnh nghe tiếng mẹ vọng vào từ ngoài hành lang:

- Con đi tìm các anh chị về ăn cơm!

- Dạ.

Lần này thì Mạnh “dạ” rõ to. Nó đang hớn hờ. Thế ra mẹ chẳng hay biết gì! Thế ra mẹ vẫn tưởng từ chiều tới giờ mình ở trong phòng! Thế ra...

Đang hào hứng, mặt Mạnh bỗng đỏ ra: Ủa, sao mẹ nhìn thấy mình kìa? Lạ thật, mình đã biến thành người vô hình rồi kìa mà! Chẳng lẽ nửa lọ thuốc của anh Quý chỉ có tác dụng trong vòng nửa tiếng đồng hồ?

Thế mà hồi chiều ảnh quảng cáo với nửa lọ thuốc này, con người ta có thể trở nên vô hình trong một, hai tiếng kia đấy! Thật dóc oi là dóc!

Vừa ngẫm nghĩ Mạnh vừa cho tay vào túi móc lọ thuốc và dốc luôn phần chất lỏng còn lại vào miệng.

Nó chưa kịp bỏ tay xuống thì Quý ròm đã đẩy cửa bước vào.

Trước khi vào đây, Quý ròm đã trông thấy cô Tư từ trên này đi xuống, bây giờ nhìn thoáng qua bộ tịch của thằng Mạnh, Quý ròm đã đoán

ngay ra mọi chuyện.

Vì vậy, Quý ròm nhanh chóng rời mắt khỏi lọ thuốc trê tay Mạnh và làm bộ ngó quanh, miệng lầm bầm:

- Chà, ai mở cửa phòng thằng Mạnh ra thế nhỉ? Hay là nó đã tìm được xâu chìa khóa rồi?

Rồi Quý ròm ngoác mồm kêu tướng:

- Mạnh ơi, Mạnh!

- Làm gì kêu réo om sòm thế?

Tiểu Long vừa hỏi vừa bước vào. Cũng như Quý ròm, vừa bước qua khỏi cửa, nó lật đặt lia mắt quanh phòng:

- Thằng Mạnh đâu?

- Tao không rõ!

- Thế ai mở cửa ra vậy?

Quý ròm tặc tặc lưỡi:

- Chắc là thằng Mạnh! Nhưng chả rõ nó biến đi đâu rồi!

- Còn Hạnh?

Quý ròm lắc đầu:

- Tao cũng không biết nốt! Chắc Hạnh ở đâu dưới bếp!

Tự dưng Tiểu Long đấm hai tay vào nhau:

- Tức ơi là tức!

Quý ròm nhìn Tiểu Long một hồi, rồi thở dài:

- Thôi, bỏ đi!

- Bỏ đi sao được mà bỏ! – Tiểu Long hậm hực – Mình sắp thộp cổ được bọn chúng rồi, tự nhiên bọn chúng lại biến mất, thật tức chết đi được!

Quý ròm nhún vai:

- Bọn chúng chẳng biết mất đâu. Tại tội mình không nhẫn nại thôi. Bọn trộm chắc chắn nằm lì trong bụi cây nào đó, nếu khi này mình kiên trì đợi thêm một lát, sớm muộn gì bọn chúng cũng bò ra!

Nghe hai ông anh kháo nhau về “bọn trộm”, Mạnh tức cười quá xá. Nó phải nghiến chặt răng để khỏi bật ra những tiếng hích hích, rồi lại dỏng tai khoái trá nghe, quên bằng vụ mất tích của Mèo Con.

Tiểu Long tiếp tục gầm gừ:

- Bọn chúng mà còn lén phéng rình rập quanh ngôi nhà này nữa, tao nhất định không tha!

- Chuyện đó khi nào xảy đến hăng hay!

Quý ròm chép miệng, rồi nó nói tiếp, giọng đột nhiên thay đổi:

- Bây giờ tao có chuyện quan trọng muốn nói với mày nè!

- Chuyện gì vậy?

Quý ròm nghiêm nghị:

- Lọ thuốc tàng hình trên đầu tử không biết ai lấy mất!

Tiểu Long tròn mắt:

- Thật không?

- Khi này vào nhà tao chẳng thấy đâu!

- Thôi rồi! – Tiểu Long la lên – Tao biết rồi!

- Mày biết gì?

- Thằng Mạnh lấy lọ thuốc đó chứ ai!

- Thằng Mạnh? – Quý ròm ngạc nhiên.

- Chính nó! – Tiểu Long nói bằng giọng quả quyết – Nó đã tận mắt chứng kiến cảnh mày tàng hình. Và thế là nhân lúc tội mình rượt theo bọn trộm, nó đã “xoi gợn” lọ thuốc trên đầu tử, sau đó...

- Sau đó sao?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Sao đó tụi mình... chẳng thấy nó đâu!

Tiểu Long vừa nói vừa ngò vục đảo mắt quanh phòng.

Quý ròm phấp phỏng ngoẹo cổ nhìn theo Tiểu Long, giọng hoang mang:

- Mà y cho là thằng Mạnh đã hóa thành người vô hình và đang lẩn quất đâu đây trong phòng này?

- Tao đoán vậy! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Chứ gần tới giờ cơm, không lý nào nó lại tốt đi chơi!

- Ủ, có thể lắm!

Quý ròm gật gù và một lần nữa lại quay đầu nhìn quanh với vẻ nghi nghi hoặc hoặc.

Mạnh vẫn đứng im, mặc cho hai ông anh nhìn xuyên qua người nó. Bây giờ nó đã thôi cười thầm. Nó cũng tạm ngưng việc khoái trá thưởng thức cái thú của người vô hình. Nó đang bận nghĩ xem nên hành động như thế nào. Nếu chuyện này không liên quan tới Mèo Con, Mạnh đã cười phá lên và thú nhận việc trộm thuốc của mình rồi. Nhưng còn Mèo Con? Mèo Con đã đi đâu, đi từ lúc nào và bằng cách nào? Làm sao để tìm ra Mèo Con và đưa nó về với dì nó? Giúp người phải giúp cho trót, nhất là đối với một con bé hiền lành và có hoàn cảnh đáng thương như Mèo Con!

Đang loay hoay suy tính, Mạnh bỗng giật thót khi thấy Quý ròm xăm xăm đi thẳng lại chỗ nó đang đứng. Thoạt đầu nó thấy ông anh xộc thẳng vô người mình, Mạnh tái mặt ngỗ chất thuốc tàng hình đột ngột hết hiệu lực nhưng rồi sực nhận ra Quý ròm không nhìn thấy nó, Quý ròm không phải đi tới chỗ nó mà thực ra định đi xuyên qua nó để tới chiếc tủ sau lưng, Mạnh kịp thời trấn tĩnh và nhẹ nhàng di chuyển qua một bên nhường đường cho Quý ròm.

Và đúng lúc Quý ròm đi lướt qua bên cạnh, máu nghịch ngợm bất chợt nổi lên trong người Mạnh. Nó chồm mặt vào sát người Quý ròm nhe răng như muốn cắn đứt lỗ tai của ông anh.

Trước trò tinh quái đột ngột của Mạnh, Quý ròm quên bén cả cảnh giác. Theo phản xạ tự nhiên, nó né đầu qua một bên.

Nhìn rõ mồn một hoạt cảnh khôi hài tệ hại đó, Tiểu Long giả vờ la lên:

- Mà làm gì vậy?

Nhanh như máy, Quý ròm trở ngay:

- Tự nhiên tao có cảm giác như có một luồng gió thốc vào tai!

Chắc, rui trúng phải gió độc thì khốn!

Nói xong, nó liên quay mặt đi chỗ khác và lật đặt bước về phía tủ quần áo, ra vẻ ta đây là người ốm yếu, rất sợ gió máy.

Mạnh chả nghi ngờ gì. Nó yên tâm nhón chân rón rén đi ra cửa. Nhà dì Mèo Con ở đường Quang Trung cạnh Bãi Trước, Mèo Con đã bảo với nó như vậy. Mèo Con còn cho cả sổ nhà. Bây giờ nó phải chạy xuống đó, xem thử Mèo Con đã về nhà chưa. Nếu chưa, có lẽ nó đành phải thú thật mọi chuyện với Quý ròm để nhờ các ông anh bà chị truy tìm giùm.

Nhưng Mạnh mới nhích vài ba bước, chưa kịp ra tới cửa, cô Tư đã lại bất thần hiện ra.

Cũng như lần trước, cô không bước hẳn vào phòng mà đứng trước cửa, cười lớn:

- Các cháu đi chơi về rồi đấy à!

Rồi cô đưa mắt nhìn quanh:

- Ủa, cháu Hạnh đâu?

Tiểu Long lễ phép đáp:

- Dạ, chắc nhỏ Hạnh ở đâu ngoài sân, để cháu đi gọi!

Từ khi mẹ xuất hiện, Mạnh vẫn đinh ninh mẹ không nhìn thấy mình. Nó nghĩ nãy giờ mẹ chỉ hỏi chuyện Quý ròm và Tiểu Long. Tự nhiên nổi hứng, nó huơ tay, lé mắt, méo miệng làm trò.

Mạnh làm cô Tư ngạc nhiên quá đỗi. Cô tròn mắt nhìn thẳng con, sừng sốt hỏi:

- Con làm gì mà nhăn mày méo mặt như con khi con thế hả Mạnh?

Câu hỏi nhẹ nhàng nhưng với Mạnh không khác nào sét đánh ngang tai. Trong một thoáng, nó tưởng như ai đang nện búa lên đầu mình.

Mặt xanh lét, Mạnh kinh ngạc hỏi lại:

- Mẹ, mẹ nhìn thấy con ư?

Mạnh hoang mang một thì cô Tư hoang mang mười. Lần này thì cô không còn đủ bình tĩnh để đứng yên ở cửa nữa. Cô hấp tấp bước vào phòng, bước lại gần Mạnh và áp tai lên trán nó:

- Con làm sao thế?

- Con có làm sao đâu?

Cô Tư vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Thế sao con lại hỏi kỳ quặc thế? Con đứng sờ sờ trong phòng, tất nhiên mẹ nhìn thấy con, sao con còn hỏi?

Mạnh kêu lên:

- Nhưng mà con...

Mạnh định bảo “Nhưng mà con đã trở thành người vô hình!” nhưng đang nói nửa chừng nó cảm thấy lý do đó quá lạ lùng với mẹ, nói ra không khéo mẹ lại nghĩ mình bị tâm thần, nó bèn bỏ dở câu trả lời và đưa mắt sang chỗ Tiểu Long và Quý ròm.

Đã không nhìn thì thôi, vừa quay sang, Mạnh bỗng thấy chột dạ. Tiểu Long và Quý ròm đang cười rung cả người và nhìn nó bằng ánh mắt là lạ. Quái quỷ gì thế này? – Mạnh lo lắng nhủ bụng – tại sao hai ông anh lại đột nhiên cười như phát rồ và nhìn mình như nhìn một người bằng xương bằng thịt thế kia? Chẳng lẽ mình không phải là người vô hình? Đúng rồi, nếu mình là người vô hình, làm sao mẹ lại trông thấy mình được? Thôi chết rồi! Chả có thứ thuốc tàng hình nào sắt! Chỉ toàn bịa thôi! Hóa ra tất cả những trò này toàn là giả vờ. Anh Quý mình giả vờ tàng hình. Anh Tiểu Long và chị Hạnh giả vờ phụ họa. Rồi mọi người giả vờ bỏ quên lọ thuốc tàng hình trên đầu tủ. Và đợi cho mình lén uống thuốc xong, các ông anh bà chị lại giả vờ không nhìn thấy mình!

Những diễn biến từ chiều đến giờ lần lượt hiện ra trong óc Mạnh. Và càng nhớ lại, Mạnh càng nghe lạnh toát sống lưng. Bây giờ thì nó tin chuyện Tiểu Long phì cười ngoài phòng ăn không phải do nhìn thấy miếng băng keo dính trên mặt Quý ròm cũng như lúc nãy Quý ròm giật mình né người cũng không phải vì nghe gió thổi nhồn nhột lỗ tai. Tất cả chỉ do hai ông anh trông thấy mồn một những trò khỉ của nó thôi. Và họ đã bịa ra những lý do để lấp liếm. Còn nó thì cứ một mực tin lấy tin để như một thằng ngốc.

Cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, đầu óc Mạnh sáng láng hẳn ra. Đầu óc càng sáng ra, bụng nó càng tức anh ách. Nó lại ngẩng đầu nhìn sang Tiểu Long và Quý ròm, miệng dờ cười dờ mếu:

- Em biết hết rồi!

Tiểu Long trố mắt:

- Ôi, mày nói đấy hờ Mạnh? Mày đứng đâu sao tao không nhìn thấy?

- Thôi, các anh đừng vờ vịt nữa! – Giọng Mạnh thăm nảo – Mẹ em nhìn thấy em, chẳng lẽ hai anh không nhìn thấy?

Từ khi cô Tư lên tiếng hỏi han thằng con, Quý ròm cầm chắc mọi chuyện đã vỡ lở. Nhưng vận dụng triệt để phương châm “còn nước còn tát”, Quý ròm cười giả lả, cố vớt vát:

- À, à, tao nhìn thấy mày rồi! Thì ra tác dụng của thứ thuốc tàng hình này không kéo dài như tao tưởng...

- Chả có thứ thuốc tàng hình nào sất! – Mạnh hậm hực cắt ngang – Em chỉ sập bẫy các anh một lần thôi! Lần này thì đừng hòng!

Cô Tư đứng nghe một hồi, chả hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bụng lại đang bồn chồn nồi canh còn bắc trên lò, liền sốt ruột lên tiếng:

- Thôi, đừng ở đó mà cãi nhau nữa! Mấy anh em chuẩn bị tắm rửa rồi ra ăn cơm!

Nói xong cô lật đật ráo bước xuống bếp.

Đợi mẹ khuất dạng, Mạnh nhìn chòng chọc vào hai ông anh, nôn nóng hỏi:

- Các anh giấu Mèo Con ở đâu?

Câu hỏi của Mạnh khiến Quý ròm và Tiểu Long ngơ ngác nhìn nhau. Trong bọn, chỉ có nhỏ Hạnh biết chuyện này. Quý ròm và Tiểu Long lại chưa gặp nhỏ Hạnh.

- Mèo con nào? – Tiểu Long liếm môi – Trong nhà này làm gì có mèo!

- Em không đùa! – Mạnh sầm mặt – Đây là chuyện quan trọng, chuyện “cứu người như cứu hỏa” đấy!

- Mà nói gì lạ thế? – Quý ròm ngẩn tò te – Khi thì bảo là mèo, khi thì bảo là người, bố ai mà hiểu được?

- Hạnh hiểu!

Tiếng nhỏ Hạnh thành linh vang lên ngoài cửa khiến Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh cùng giật mình ngoảnh cổ dòm ra.

Vừa dòm ra, ba đứa lại giật mình thêm một lần nữa. Đang bước vào phòng không chỉ một mình nhỏ Hạnh. Theo sau nó còn có hai người nữa.

Hai người này đối với Tiểu Long và Quý ròm hoàn toàn lạ mặt. Còn với Mạnh, nó nhận ra được một người, và vừa thoáng thấy người đó, lòng nó mừng vô hạn. Đó chính là Mèo Con.

Mèo Con cũng vui mừng không kém gì Mạnh. Nó kêu:

- Anh Mạnh!

Mạnh thở một hơi dài nhẹ nhõm:

- Tự dưng mà biến mất làm tao lo quá trời!

Mèo Con nhìn Mạnh bằng ánh mắt long lanh:

- Chị Hạnh dẫn em về nhà!

Mạnh nhìn nhỏ Hạnh, khụt khịt mũi:

- Lừa được thằng em, thích nhé!

Nhỏ Hạnh vờ như không nghe thấy lời trách móc của Mạnh, nó chỉ tay

vào người phụ nữ đứng bên cạnh Mèo Con, niềm nở giới thiệu:

- Đây là dì của Mèo Con! Hạnh bảo dì đừng đi, nhưng dì cứ muốn đến đây!

Nhỏ Hạnh vừa dứt câu, người phụ nữ nhìn Mạnh, vui vẻ:

- Dì muốn đến đây để cảm ơn cháu! Hồi chiều nếu không có cháu, chả biết Mèo Con sẽ gặp những rủi ro gì!

Mạnh đỏ mặt ấp úng:

- Dạ, dạ...

Người phụ nữ áp tay lên ngực:

- Suốt từ chiều đến giờ, dì cứ như ngồi trên lửa!

Mạnh lại “dạ, dạ”.

Mèo Con nín tay dì:

- Anh Mạnh tốt lắm đó dì! Thế nào anh cũng được rước ra đảo Thần Tiên như ba cháu!

Mạnh chẳng muốn được rước ra đảo Thần Tiên như ba của Mèo Con chút nào. Nghe Mèo Con tán dương mà miệng nó méo xẹo.

Trong khi hai dì cháu Mèo Con trò chuyện với Mạnh thì nhỏ Hạnh tranh thủ thuật lại cho Tiểu Long và Quý ròm nghe đầu đuôi mọi chuyện. Kể xong, nhỏ Hạnh nghiêm trang dặn:

- Quý không được đem chuyện này ra trêu Mạnh đấy!

- Hạnh yên tâm! – Quý ròm cười hì hì – Tôi là chúa ghét chuyện trêu chọc người khác!

Nghe giọng điệu bốn cột của Quý ròm, nhỏ Hạnh cứ phập phồng, sợ Quý ròm ngửa miệng làm thẳng Mạnh xấu hổ.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ lo hão. Hôm nay Quý ròm tỏ ra nghiêm chỉnh tợn. Đợi dì cháu Mèo Con ra về, nó quay sang vỗ vai Mạnh:

- Chúc mừng mày nhé!

Mạnh cảnh giác:

- Chúc mừng chuyện gì?
- Thì chuyện Mèo Con đó!

Lối nói ồm ờ của ông anh làm Mạnh chột dạ:

- Chuyện Mèo Con sao?

Quý ròm nheo mắt:

- Thì còn sao nữa! Ca dao có câu “Dù xây chín bậc phù đồ, không bằng làm phúc cứu cho một người”! Mà mày chả làm phúc cứu người là gì!

Tới đây thì Mạnh thở phào. Nó cười lớn lên:

- Đây chỉ là chuyện tình cò thôi!

Quý ròm hừ giọng:

- Mày đừng có khiêm tốn! Chuyện mày bắt gặp Mèo Con đứng khóc giữa cù lao hồi chiều có thể là tình cò, nhưng chuyện mày đóng vai kẻ trộm dụ tao và Tiểu Long chạy tuốt lên dốc núi để nhỏ Hạnh có cơ hội giải cứu và đưa Mèo Con về với dì nó rõ ràng là mày đã tính toán từ trước!

Nghe giọng lưỡi xóc hông của Quý ròm, Mạnh chỉ mong làm sao chui được xuống đất. Nhưng nền nhà cứng quá không chui được, nó bèn thò tay đâm thùm thụp lên lưng ông anh:

- Anh ác lắm nè! Tự nhiên lại phịa ra thứ thuốc radio, radium gì đó để gạt em!
- Tại mày chứ bộ! – Tiểu Long cười hích hích – Bọn tao có bảo mày lên uống lọ thuốc để trên đầu tủ đầu!

Quý ròm uốn ngực:

- Mà muốn lừa một đứa tinh quái như mày đâu phải dễ! Phải vận dụng biết bao nhiêu là trí tuệ...
- Thật ra tại Mạnh cả thôi! – Nhỏ Hạnh tùm tùm xen lời – Dù thuốc tàng hình của anh Quý em có là thuốc thật đi chăng nữa, khi uống vào cũng

chỉ tác dụng lên cơ thể thôi, còn những vật khác như quần áo, giày dép, chìa khóa, đồng hồ... làm sao có thể hóa thành vô hình được!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Mạnh thuần mắt ra:

- Ồ há! Đơn giản vậy mà em không nghĩ ra! Ngốc thật!

Vừa nói Mạnh vừa đưa tay lên cốc đầu mình một cái.

Nhưng khi nó định cốc tiếp cái thứ hai thì Quý ròm đã cười cười giữ tay nó lại:

- Tự phạt thế đủ rồi! Mày thật ra cũng không ngốc lắm đâu!

Mạnh chớp mắt:

- Bị anh lừa biến thành “người vô hình” suốt cả tiếng đồng hồ mà không ngốc?

- Không ngốc một chút nào!

Thấy Quý ròm một lần nữa gật gù xác nhận mình không ngốc, Mạnh sượng ròn, nhưng vừa tươi tỉnh chút xíu, nó đã xịu ngay mặt xuống khi nghe ông anh láu lỉnh tiếp:

- Nếu ngốc thì mày đã “vô hình” luôn đến tối, chứ đâu có đợi đến giờ cơm, nhất là đợi đến lúc dì cháu Mèo Con sắp ghé nhà lại “hiện hình” ra cho người ta nhiệt liệt cảm ơn! Như vậy là mày khôn thí mồi chứ ngốc gì!

1997

Nguyễn Nhật Ánh